

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Indhold

I Meddelelser

Europa-Parlamentet

Besvarede skriftlige forespørgsler:

nr. 1216/79 af Michel Debré til Rådet Om: Lomé-konventionens sukkerprotokol	1
nr. 1468/79 af Michel Debré til Rådet Om: Beklagelig uklarhed med hensyn til udgifterne til fordel for sukkerproducenterne i AVS-landene	2
nr. 1353/80 af Karel van Miert til Rådet Om: Et europæisk retsområde	3
nr. 1744/80 af Ann Clwyd til Rådet Om: De store energjudgifter i Det forenede Kongeriges industri	4
nr. 1790/80 af Ernest Glinne til Rådet Om: Udnyttelse af mineralrigdommene på de store havdybder	4
nr. 1846/80 af lord Charles O'Hagan til Rådet Om: Fødevarepriser	5
nr. 1849/80 af George Patterson til Kommissionen Om: Kontrolapparater på landbrugskøretøjer	5
nr. 1953/80 af lord Douro til Kommissionen Om: Moms på væddeløbsheste	6
nr. 1999/80 af Ulrich Irmer til Kommissionen Om: Stærkt begrænsede rejsemuligheder i EF for bestemte persongrupper	6
nr. 2050/80 af Ernest Glinne til Rådet Om: Størrelsen af medlemsstaternes offentlige udviklingsbistand	7

Indhold (fortsat)

nr. 2265/80 af George Patterson til Kommissionen Om: Mælkepulver	8
nr. 109/81 af Efstratios Papaefstratiou til Kommissionen Om: Fælles politik for transport ad søvejen	8
nr. 110/81 af Efstratios Papaefstratiou til Rådet Om: Fælles politik for transport ad søvejen	9
nr. 146/81 af Maurice Martin til Kommissionen Om: Svigagtig markedsføring af alkoholiske drikke som efterligning af vin	10
nr. 155/81 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Begrænsning af importen af elektroniske produkter fra Japan til Europa	11
nr. 165/81 af Ann Clwyd til Rådet Om: Standardstøjniveau for tunge lastvogne	11
nr. 172/81 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Udviklingen af sundhedsvæsenet i det sorte Afrika overdraget til USA af ACDA	12
nr. 211/81 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Konference om bistand til Zimbabwe	13
nr. 213/81 af Mario Didó til Rådet Om: Undertrykkelse af fagforeningsrettigheder og -friheder i fyrstendømmet Monaco	14
nr. 224/81 af André Damseaux til Rådet Om: Fortolkning af sluterklæringen fra Det europæiske Råd om de foreløbige arbejdssteder for Fællesskabernes institutioner	14
nr. 263/81 af Richard Seligman til Kommissionen Om: Salgspriser og afgifter på olie til Fællesskabets foderstofindustri	15
nr. 264/81 af Richard Seligman til Kommissionen Om: Salgspriser og afgifter på olie til Fællesskabets gødningsindustri	15
nr. 282/81 af Angelo Narducci og Giovanni Bersani til Kommissionen Om: Fællesskabsaktion for det internationale tiår for drikkevandsforsyning og sanitet	16
nr. 283/81 af David Curry til Kommissionen Om: Kommissionens henvendelse til den franske regering vedrørende arten af en støtte fornylig på fire milliarder ffr.	17
nr. 290/81 af Mario Pedini til Kommissionen Om: Skoleforsøg i EF-landene	17
nr. 314/81 af Yves Galland til Kommissionen Om: Uensartede afgiftsordninger for olieprodukter	18
nr. 325/81 af Liam Kavanagh til Kommissionen Om: Den fælles markedsordning for fårekød	18
nr. 326/81 af Sylvie Le Roux til Kommissionen Om: Beregning af fangstkvoteerne	19

Indhold (fortsat)

nr. 333/81 af Anne-Marie Lizin til Kommissionen Om: Møde for de lande, der er medlem af ACDA. (Action concertée pour le développement de l'Afrique – samordnet aktion for udviklingen af Afrika)	19
nr. 356/81 af Flavio Orlandi og Antonio Cariglia til Kommissionen Om: Udnyttelse af bevillingerne under afsnit 10, kapitel 10.0, post 1-8 i Kommissionens budget ...	20
nr. 360/81 af Karel van Miert til Kommissionen Om: Køle- og frysehuse	20
nr. 371/81 af Alasdair Hutton til Kommissionen Om: Aftapning af whisky med lavt spiritusindhold	21
nr. 379/81 af Hemmo Muntingh til Kommissionen Om: Økologi og udvikling – chimpanserne i Sierra Leone	21
nr. 383/81 af Horst Seefeld til Kommissionen Om: Dobbeltstraf ved overtrædelse af færdselslove i EF	22
nr. 388/81 af Christiane Scrivener til Kommissionen Om: Aftaler om etablering af aviskiosker	22
nr. 408/81 af Gordon Adam til Kommissionen Om: Supplerende foranstaltninger – den nordlige region	23
nr. 410/81 af Marie Pruvot til Kommissionen Om: Farer ved forøgelsen af kultvejte i atmosfæren	24
nr. 438 af Seán Flanagan til Kommissionen Om: EF's politik i den vestlige del af Irland	24
nr. 463/81 af Maurice Doublet til Kommissionen Om: Mangelfuld toldkontrol	24
nr. 469/81 af Karl Schön til Kommissionen Om: Indførelse af et »EF-førerbevis« og den dermed forbundne samordning af dokumentation og bestemmelser	25
nr. 502/81 af Roland Boyes til Kommissionen Om: Tilbagegang og fattigdom i landdistrikterne	26
nr. 505/81 af Robert Moreland til Kommissionen Om: Tågebaglygter	26

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORSPØRGSLER

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL Nr. 1216/79

af Michel Debré

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(28. november 1979)

Svar

(28. juli 1981)

Om: Lomé-konventionens sukkerprotokol

1. Hvor stor en årlig økonomisk gevinst har AVS-landenes sukkerproducenter fået, efter at Lomé-konventionens sukkerprotokol er trådt i kraft? Hvor stor en del af hver enkelt af de største AVS-sukkerleverandørers produktion er afsat i EF, og i hvilke lande?

2. Skal den pris- og afsætningsgaranti, som det til Fællesskabet importerede AVS-sukker nyder godt af i henhold til Lomé-konventionens sukkerprotokol, betragtes som et handelsredskab eller som et egentligt led i udviklingsstøttepolitikken.

3. Hvis der er tale om et handelsredskab, hvilke handelsmæssige fordele får EF da af denne protokol?

4. Hvis der er tale om udviklingspolitik, ville det da ikke være rimeligt at føre klart regnskab over udgifterne i forbindelse hermed, både i Fællesskabets årlige budget og i programmet for de flerårige Lomé-konventionsudgifter, i stedet for at blande dem sammen med udgifterne til den fælles landbrugspolitik, hvis omfang derved udvides kunstigt?

1. a) Rådet minder det ærede parlamentsmedlem om, at den til Lomé-konventionen AVS-EØF knyttede protokol om sukker fastlægger gensidige rettigheder og forpligtelser mellem Fællesskabet og de sukkereksporterende AVS-stater, idet forbindelserne mellem disse stater og deres producenter udelukkende henhører under den enkelte stats kompetence.

Rådet har således ingen oplysninger til rådighed for så vidt angår de finansielle fordele, som sukkerproducenterne i AVS-staterne måtte opnå ved anvendelsen af nævnte protokol. I praksis fastsatte grænser skal købe AVS-sukkeret til i tiltrakter mellem AVS-sælgerne og Fællesskabets private købere, uden at Fællesskabet på nogen måde deltager i disse transaktioner. I protokollen om sukker foreskrives således kun forhandlinger om de garanterede priser, som Fællesskabets interventionsorganer inden for de i konventionen fastsatte grænser skal købe VS-sukkeret til i tilfælde af, at AVS-staterne ikke kan sælge deres præferencesukker til en pris, som mindst er lig med den garanterede pris. Dette har dog ikke været tilfældet hidtil.

- b) For de vigtigste sukkereksporterende AVS-stater fremgår den i Fællesskabet afsatte produktionsandel af følgende skema:

Rå sukker

Land	1979			I alt 1975 - 1979		
	Produktion (tons)	Udførsel til EØF		Produktion (tons)	Udførsel til EØF	
		Tons	%		Tons	%
Barbados	117 110	50 214	43	549 184	264 783	48
Fiji	455 701	196 482	43	1 772 439	900 595	51
Guyana	316 414	159 836	51	1 565 081	824 526	53
Jamaica	291 025	86 692	30	1 628 128	627 582	39
Mauritius	728 908	499 775	69	3 365 801	2 366 949	70
Swaziland	257 954	122 165	47	1 203 331	605 431	50
Trinidad og Tobago	143 521	71 394	50	837 712	366 759	44

c) I nedenstående skema angives de samlede mængder af præferencesukker (herunder sukker fra OLT og Indien), som medlemsstaterne har indført i perioden 1976/77-1978/79.

(tons) hvidt sukker

	1976 - 1977 ⁽¹⁾	1977 - 1978 ⁽¹⁾	1978 - 1979 ⁽¹⁾	1979 - 1980 ⁽¹⁾
Tyskland	—	5 000	1 000	1 000
Frankrig	24 000	23 000	42 000	51 000
Irland	42 000	21 000	20 000	31 000
Italien	5 000	10 000	—	—
Nederlandene	1 000	6 000	2 000	2 000
Det forenede Kongerige	1 345 000	1 268 000	1 129 000	1 200 000
EØF	1 417 000	1 333 000	1 194 000	1 285 000

⁽¹⁾ Kilde: Kommissionen for De europæiske Fællesskaber.

2. Rådet har på grundlag af artikel 113 i EØF-traktaten vedtaget visse afgørelser vedrørende iværksættelse af AVS-sukkerprotokollen. Det er dog en kendsgerning, at denne protokol om AVS-sukker er en integrerende del af Lomé-konventionen, som i sig selv udgør et redskab i samarbejdspolitikken mellem Fællesskabet og en række udviklingslande.

3. Da der er tale om en aftale, som indeholder gensidige forpligtelser, er de fordele, som de to parter drager deraf, i høj grad afhængige af markedssituationen. Således har der siden det første år, hvor sukkerprotokollen fandt anvendelse, været sådanne svingninger i verdensmarkedspriserne i forhold til de garanterede priser, at de fordele, der følger af protokollens anvendelse, snart er kommet AVS-staterne, snart Fællesskabet til gode.

4. Under den reviderede fælles markedsordning for sukker afholdes alle udgifter i forbindelse med afsætning af en overskydende sukkermængde svarende til ind-

førslerne af præferencesukker, fra og med produktionsåret 1981/82, af EUGFL.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1468/79

af Michel Debré

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(9. januar 1980)

Om: Beklagelig uklarhed med hensyn til udgifterne til fordel for sukkerproducenterne i AVS-landene

Er Rådet klar over, at der i EØFs budget er tale om en beklagelig sammenblanding af de udgifter, som er en følge af fællesskabsstøtten til sukkermarkedet, og de ud-

gifter, som hidrører fra pris- og afsætningsgarantierne i »sukker-protokollen« i Lomé-konventionen til fordel for sukkerproducenterne i AVS-landene?

1. Er det normalt, at disse udgifter sammenblendes i EUGFLs garantisektion, en fremgangsmåde, der camouflerer størrelsen af de til fordel for sukkerproducenterne i AVS-landene afsatte finansielle midler, forvansker vurderingen af de reelle udgifter til understøttelsen af sukkermarkedet og kunstigt oppuster omkostningerne til den fælles landbrugspolitik?
2. I betragtning af, at der med et forvarsel på to år i 1982 er mulighed for at foretage ændringer i »sukker-protokollen«, vil det da ikke være i såvel de europæiske som i AVS-producenternes interesse, at den franske regering foreslår EØF, at denne mulighed udnyttes til at foretage en gennemgang af samtlige problemer i forbindelse med sukkermarkedet og eventuelt få ændret de nuværende ordninger?

Svar

(28. juli 1981)

Der er ikke for tiden tale om nogen sammenblanding i Fællesskabets budget af de udgifter, som vedrører sukkermarkedets funktion, og de udgifter, som måtte følge af sukker-protokollen til Lomé-konventionen.

Selv om Fællesskabet – til gengæld for AVS-staternes tilsgang om at levere de aftalte mængder – i henhold til denne protokol kan forpligtes til at købe visse mængder sukker til den garanterede pris, må det erindres, at AVS-sukkeret inden for de grænser, der er fastsat i nævnte protokol, først og fremmest skal afsættes på Fællesskabets marked til priser, der frit forhandles mellem køber og sælger. Det er kun i det tilfælde, hvor AVS-sukkeret ikke har kunnet afsættes til den garanterede pris, at Fællesskabets købsforpligtelse indtræder inden for de ovenfor omtalte grænser. Imidlertid har hverken den mellem køber og sælger forhandlede pris eller de tilbudte mængder eller afsætningsvilkårene haft til følge, at Fællesskabet som sådant har måttet købe AVS-sukker i medfør af disse bestemmelser. Der har derfor ikke hidtil været afholdt direkte udgifter over fællesskabsbudgettet i forbindelse med køb af AVS-sukker, og følgelig har der heller ikke været nogen sammenblanding med udgifterne ved intervention til fordel for fællesskabsproducenter.

Derimod har der været indirekte udgifter som følge af, at Fællesskabet er selvforsynende, og at indførslen fra AVS-staterne har forårsaget yderligere udførsel af EØF-sukker til verdensmarkedsprisen, der i almindelighed er lavere end fællesskabsprisen.

Den åbenbare indvirkning, som den sukker-protokol, der blev vedtaget i forbindelse med den første Lomé-konvention, har på den fælles markedsordnings funktion, må bedømmes ud fra en helhedsbetragtning og over en længere periode, såvel med hensyn til den samlede europæiske sukkerøkonomi som i forbindelse med Fællesskabets udviklingspolitik og med de gensidige fordele for hver af parterne i denne konvention.

Det tilkommer ikke Rådet at udtale sig om, hvorvidt det vil være hensigtsmæssigt, at en medlemsstat forelægger det forslag.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 145/380

af Karel van Miert

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(12. november 1980)

Om: Et europæisk retsområde

På justitsministrenes møde den 19. juni 1980 drøftedes et forslag til konvention om samarbejde mellem Det europæiske Fællesskabs medlemsstater på det strafferetlige område.

Kan Rådet oplyse:

1. Hvilken placering disse juridiske og tekniske drøftelser har inden for det politiske samarbejde?
2. Om det ikke er af den opfattelse, at det er anbefalelsesværdigt at inddrage Fællesskabets institutioner i de drøftelser herom, der vedrører borgernes grundlæggende frihedsrettigheder?
3. Hvorfor Kommissionen ikke er blevet opfordret til at deltage i arbejdet hermed, eftersom denne institution dog tildeles en aktiv rolle ved udarbejdelsen af andre konventioner om juridisk samarbejde?
4. Hvad bevæggrundene er til at holde drøftelserne om oprettelsen af et europæisk retsområde uden for arbejdet i Fællesskabet?

Svar

(28. juli 1981)

Rådet henviser det ærede parlamentsmedlem til det svar på skriftlig forespørgsel nr. 1454/80, som blev afgivet af udenrigsministrene for Fællesskabets medlemsstater, forsamlet inden for rammerne af Det europæiske politiske Samarbejde ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. C 49 af 9. 3. 1981, s. 24.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1744/80

af Ann Clwyd

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(23. december 1980)

Om: De store energjudgifter i Det forenede Kongeriges industri

Har Rådet på baggrund af de store energjudgifter, der påhviler industrien i Det forenede Kongerige, og forskellene i disse udgifter inden for Fællesskabet planer om en harmoniseringspolitik med henblik på, at industrivirk-somhederne i Fællesskabet kan konkurrere på lige fod?

Svar

(23. juli 1981)

I oktober 1980 fik Rådet forelagt en meddelelse fra Kommissionen om energi og den økonomiske politik. Blandt de problemer, der er nævnt i denne meddelelse, er prisstrukturen for energiprodukter i de forskellige medlemsstater.

Rådet har drøftet dette spørgsmål ved flere lejligheder, senest på sit møde den 3. marts 1981. Rådet har bekræftet den store betydning af energiprisers gennemsigtighed og har understreget den interesse, det tillægger den meddelelse, som Kommissionen vil forelægge det i nær fremtid om den prispolitik, der skal føres for at nå målene på energiområdet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1790/80

af Ernest Glinne

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(12. januar 1981)

Om: Udnyttelse af mineralrigdommene på de store havdybder

De forenede Nationers havretskonference kører fast på grund af de industrialiserede landes afslag på lige deling med udviklingslandene af mineralrigdommene på de store havdybder, som alle er enige om at kalde »menneskehedens fælles ejendom«. Imidlertid har forskellige lande, herunder også nogle af Fællesskabets medlemslande, vedtaget (Forbundsrepublikken Tyskland) eller står for at vedtage (Storbritannien, Frankrig og Belgien) ensidige nationale lovbestemmelser for dette område.

Har de ni på den havretskonference, som afholdtes under De forenede Nationers auspicer, talt med én stemme? Hvilken fælles holdning indtog man i bekræftende fald? Hvilken holdning indtog de enkelte medlemsstater i modsat fald? Har Rådet, hvis det sidste er tilfældet, fremsat henstillinger eller forslag med henblik på at nå frem til den fælles holdning? Hvilke? Hvilke resultater er der opnået?

Svar

(28. juli 1981)

Der er mange årsager til, at havretskonferencen trækker ud; i første række mangfoldigheden af de spørgsmål, der skal løses, disses helt nye karakter og det store antal interesse modsætningsforhold, der gør sig gældende, heriblandt også modsætningsforholdet mellem industrialiserede lande og udviklingslande. Det er dog ikke rigtigt at tale om et dødvande for konferencen, eftersom denne dog særligt i de seneste to år har gjort betydelige fremskridt.

Da Fællesskabet trods sine bestræbelser kun har kunnet opnå status som observatør som følge af, at de drøftede emner ikke alle henhører under Fællesskabets kompetence, og tillige fordi der er tale om en konference inden for De forenede Nationers rammer, deltager Fællesskabet og de ti i drøftelserne gennem repræsentanten for den medlemsstat, der fører forsedet i Rådet.

Yderligere deltager formandskabet i fornødent omfang i konferencens begrænsede grupper og dermed på Fællesskabets vegne i disse arbejde, idet det bemærkes, at forberedelsen af dette arbejde sker i fællesskabsregi eventuelt tillige inden for rammerne af det europæiske politiske samarbejde.

Formandskabet har med hensyn til specielt havbundsspørgsmål adskillige gange i de forløbne tre år givet udtryk for en i henhold til ovennævnte procedure udarbejdet fælles holdning.

Med hensyn til fortsættelsen af forhandlingerne efter den 9. marts, hvor konferencens 10. samling indledtes, henvises det ærede parlamentsmedlem til Rådets svar på mundtlig forespørgsel nr. H-24/81 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Forhandlinger i Europa-Parlamentet, Nr. 1-270 (april 1981) s. 176.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1846/80
af lord Charles O'Hagan
til Rådet for De europæiske Fællesskaber
(16. januar 1981)

Om: Fødevarerpriser

Det hævdes ofte i Det forenede Kongerige, at medlemskab af Fællesskabet er hovedårsagen til stigningerne i fødevarerpriserne.

1. Er dette tilfældet?
2. I hvilket omfang bidrager medlemskab af Fællesskabet til en stigning i fødevarerpriserne i forretningerne?
3. Hvilken garanti for lavere priser findes der på verdensmarkedet?

Svar
(23. juli 1981)

Skønt det er meget vanskeligt nøjagtigt at vurdere den fælles landbrugspolitik direkte indvirkninger på de fødevarerpriser, som forbrugerne i Det forenede Kongerige har betalt i de seneste år, er det klart, at disse indvirkninger kan betragtes som sekundære. Andre faktorer, navnlig stigningen i produktionsomkostningerne, har haft større indflydelse. Rådet er imidlertid ikke i stand til at meddele det ærede parlamentsmedlem de detaljerede oplysninger, han har udbedt sig. Dette ville kræve en indgående og kostbar undersøgelse, der måtte indebære en sammenholdning mellem en lang række faktorer over

en længere periode. Selv i så fald ville resultaterne muligvis ikke være overbevisende, særlig i betragtning af de mange og hyppige ændringer i verdensmarkedspriserne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1849/80
af George Patterson
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(16. januar 1981)

Om: Kontrolapparater på landbrugskøretøjer

Under hensyntagen til den økonomiske byrde, som sandsynligvis vil være et resultat af anvendelsen af direktiv nr. 1463/70 ⁽¹⁾ om kontrolapparater til landmænd, som ejer køretøjer, der tjener to formål (f.eks. land- eller range-rovere, der benyttes med en påhængsvogn) og under hensyntagen til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 1313/79 ⁽²⁾, hvori den erklærede, at den »er opmærksom på, at der kan opstå vanskeligheder i forbindelse med anvendelsen af de pågældende forordninger«, vil Kommissionen nu overveje indførelsen af en delvis ophævelse for køretøjer inden for denne kategori, som vejer mere end 3,5 ton, men ikke mere end seks ton, når de er koblet til en påhængsvogn?

⁽¹⁾ EFT nr. L 164 af 27. 7. 1970, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. C 80 af 31. 3. 1980, s. 49.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Giorgios Contogeorgis
(22. juli 1981)

Forordning (EØF) nr. 543/69 ⁽¹⁾ og nr. 1463/70 ⁽²⁾ kan ikke fraviges for så vidt angår de køretøjer, der nævnes af det ærede medlem, eller for tilsvarende køretøjer af andet fabrikat, hvis køretøjerne er forsynet med anhænger, og vogntogets totalvægt overstiger 3,5 t.

Kommissionen er imidlertid rede til at undersøge eventuelle vanskeligheder i forbindelse med gennemførelsen af nævnte forordninger.

Denne undersøgelse, som først lige er indledt, indbærer, at myndigheder, arbejdsgivere og arbejdstagere skal høres, hvilket naturligvis er en tidrøvende proces.

⁽¹⁾ EFT nr. C 73 af 17. 3. 1979 (kodificeret udgave).

⁽²⁾ EFT nr. L 164 af 27. 7. 1970.

Det vil afhænge af resultatet af denne undersøgelse, om Kommissionen bør foreslå ændringer af ovennævnte to forordninger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1953/80

af lord Douro

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(9. februar 1981)

Om: Moms på væddeløbsheste

Den 13. oktober 1980 meddelte formanden for Kommissionen mig i Parlamentet, at Kommissionen den 10. august 1980 havde anmodet den irske permanente repræsentant om at revidere lovgivningen i Den irske Republik vedrørende nulsatsen for moms for tjenesteydelser til træningsformål. Kommissionen bedes nu oplyse, hvilket svar de har modtaget på denne henvendelse, og hvilke yderligere skridt de agter at tage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christopher Tugendhat

(27. juli 1981)

Kommissionen skal henvise det ærede medlem til det svar, som Kommissionen afgav på hans mundtlige forespørgsel Nr. H 294/81 under spørgetiden i juli i Europa-Parlamentet ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger af 6. 7. 1981.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1999/80

af Ulrich Irmer

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(9. februar 1981)

Om: Stærkt begrænsede rejsemuligheder i EF for bestemte persongrupper

Efter gældende praksis er der visumtvang for tyrkiske statsborgere, der er gift med en EF-borger og har opholdstilladelse i ægtefællens EF-stat, hvis de rejser til andre

EF-stater. Dette medfører i praksis, at f.eks. en tysker med bopæl i Bayern, der ønsker at rejse til Frankrig med sin hustru, som har tyrkisk statsborgerskab – også hvis det kun drejer sig om en dag – skal ansøge om visum ca. to til tre måneder forinden. Dette viser nødvendigheden af den gensidig anerkendelse af udlændinges opholdstilladelser i EF-staterne.

1. Hvilke foranstaltninger og initiativer er indtil nu på EF-plan truffet med henblik på harmonisering af lovgivningerne om opholdstilladelse i EF-staterne, hvad har resultatet været, og hvad vil yderligere blive gjort?
2. Hvorledes bedømmer Kommissionen den stærke indskrænkning i rejsemulighederne inden for Fællesskabet for ægtefæller eller familiemedlemmer til EF-borgere trods opholdstilladelse eller opholdsberettigelse i en EF-stat, og deler Kommissionen den opfattelse, at denne praksis alene af menneskelige og familiepoltiske hensyn ikke er acceptabel?
3. Hvad vil Kommissionen foretage sig for uopholdeligt at finde frem til en praktisk anvendelig løsning på problemet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes

(23. juli 1981)

1. Efter gældende fællesskabsret har EF-statsborgere, der er arbejdstagere eller udøver selvstændig virksomhed i en anden medlemsstat end den, hvori de er statsborgere, for øjeblikket opholdsret i medlemsstaterne.

Endvidere har Kommissionen i sit forslag til direktiv af juli 1979 ⁽¹⁾, som blev delvis ændret under hensyntagen til Europa-Parlamentets udtalelse, foreslået, at førnævnte gældende fællesskabsret suppleres, således at alle EF-statsborgere får opholdsret i medlemsstaterne, uanset om de udøver virksomhed eller ej.

Dette forslag er endnu ikke blevet vedtaget.

2. Medlemsstaterne har hidtil udtrykkelig forbeholdt sig ret til at forlange indrejsevisum for familiemedlemmer, der ikke er statsborgere i den pågældende medlemsstat.

For at råde bod på den deraf følgende begrænsning af rejsemulighederne er det udtrykkelig fastsat i den under

⁽¹⁾ EFT nr. C 207 af 17. 8. 1979, s. 14.

pkt. 1 nævnte gældende fællesskabsret, at »medlemsstaterne skal yde disse personer enhver lettelse med henblik på at opnå de fornødne visa«. Også forslaget til direktiv af juli 1979 om indførelse af almindelig opholdsret indeholder samme bestemmelse. Herved skal der, så vidt det i øjeblikket er muligt, tages hensyn til de af det ærede medlem nævnte menneskelige og familiepolitiske hensyn. Europa-Parlamentet har ikke rejst nogen indvendinger herimod i sin udtalelse af 17. april 1980 ⁽¹⁾.

3. Kommissionen har imidlertid allerede foreslået Det faglige Udvalg for arbejdskraftens frie Bevægelighed at foretage en ny undersøgelse af de nationale bestemmelser om indrejse, ophold og beskæftigelse for arbejdstagere, der ikke er statsborgere i en EF-medlemsstat, med henblik på at fremme drøftelserne af medlemsstaternes indvandringspolitik over for statsborgere fra tredjelande. Rådet understregede på sin 602. samling den 22. november 1979 betydningen heraf.

⁽¹⁾ EFT nr. C 117 af 12. 5. 1980, s. 47.

4. i hvilken udstrækning var de enkelte medlemsstaters overførsler i samme år fritaget for købsrestriktioner, eller var de tværtimod bundne;
5. hvor meget udgjorde bistanden fra den private sektor i hver af medlemsstaterne i 1979;
6. ud over svarene på spørgsmål 1 - 5 ønskes det for hvert land oplyst, hvor meget den samlede offentlige og private bistand til udviklingslandene i 1979 udgjorde i % af BNP?

Desuden blev der i DAC givet udtryk for anerkendelse af Nederlandenes fremgangsmåde, idet dette land lagde hovedvægten på at lade udviklingslandene selv forestå deres udvikling, på kriterier, der giver de dårligst stillede sociale grupper en fortrinsstilling, samt på en særlig bistand til lande med alvorlige betalingsbalancevanskeligheder. Nederlandene har også vist nytænkning ved at foreslå anvendelse af en ny form for bistand, der kan tilpasses, og som ydes på langt sigt, med henblik på at bekæmpe nøden og på at fremme den økonomiske frigørelse af modtagerlandene i den tredje verden.

Kan Rådet kommentere sidstnævnte betragtninger med henblik på en harmonisering på højt niveau af Fællesskabets politik?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2050/80

af Ernest Glinne

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(25. februar 1981)

Om: Størrelsen af medlemsstaternes offentlige udviklingsbistand

OECDs komité for udviklingsbistand (DAC) behandlede på et møde for nylig medlemsstaternes indsats til fordel for den tredje verden og udtrykte navnlig fortjent anerkendelse af Nederlandenes regering, da nettoværdien af bistandsoverførslerne i 1979 udgjorde 0,93 % af det nederlandske nationalprodukt og således ovenikøbet overskred FN's målsætning om 0,70 %.

Jeg ville derfor gerne have nedenstående spørgsmål besvaret:

1. Hvor meget udgjorde for hver af Fællesskabets medlemsstater den offentlige bistand til den tredje verden i % af BNP i 1979;
2. hvor stor var samme år den absolutte og relative størrelse af gavebistanden i de enkelte tilfælde;
3. hvor meget udgjorde samme år den multilaterale bistand i de enkelte tilfælde;

Svar

(28. juli 1981)

1. De ni medlemsstaters offentlige udviklingsbistand udgjorde i 1979 følgende procentdele af disse landes bruttonationalindkomst ⁽¹⁾

— Belgien	0,56 %
— Danmark	0,75 %
— Frankrig	0,59 %
— Forbundsrepublikken Tyskland	0,44 %
— Irland	0,18 %
— Italien	0,08 %
— Luxembourg (af BNP)	0,20 %
— Nederlandene	0,93 %
— Det forenede Kongerige	0,52 %

For så vidt angår medlemsstaternes holdning i forbindelse med opstillingen af 0,7 % af BNI som mål for den

⁽¹⁾ Statistik udarbejdet af OECD's Komité for Udviklingsbistand.

offentlige udviklingsbistand, henledes det ærede parlamentsmedlems opmærksomhed på svaret på hans skriftlige forespørgsel nr. 1788/80 ⁽¹⁾, ⁽²⁾.

2.-6. Rådet ligger ikke inde med de nødvendige oplysninger for at kunne besvare disse spørgsmål, som imidlertid behandles hvert år inden for rammerne af OECD's Komité for Udviklingsbistand.

Fællesskabets politik vedrørende udviklingsbistand bygger allerede i vidt omfang på størstedelen af de kriterier, som det ærede parlamentsmedlem omtaler i forbindelse med den politik, der føres af den nederlandske regering, og som i særdeleshed tages i betragtning i varierende grad ved iværksættelse af støtte til ikke-associerede udviklingslande og ved gennemførelse af det finansielle og faglige samarbejde, der er fastsat i Lomé-konventionen, og af programmet for fødevarerhjælp.

⁽¹⁾ For så vidt angår Italien er nettobidragene til den offentlige udviklingsbistand i 1980 i øvrigt næsten fordoblet i forhold til 1979 og beløber sig til ca. 600 mio dollars, dvs. 0,15 % af BNI. For 1981-1983 har de italienske myndigheder meddelt, at de som led i en treårsplan inden 1983 vil bringe den italienske udviklingsbistand op på 0,34 % af BNI for at nå målsætningen på 0,70 % inden udgangen af dette årti.

⁽²⁾ EFT nr. C 178 af 20. 7. 1981, s. 2.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2265/80

af George Patterson

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(6. marts 1981)

Om: Mælkepulver

1. Er Kommissionen sikker på, at fødevarerhjælp i form af mælkepulver, anvendes korrekt, når den gives til spædbørn?

2. Er Kommissionen også sikker på, at det mælkepulver, der sælges til udviklingslande, ikke på unødigt vis anvendes som erstatning for modermælk og udgør en fare for spædbørn, når det anvendes forkert?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Edgar Pisani

(22. juli 1981)

1. Kommissionen er klar over de problemer, der er forbundet med, at spædbørn ernæres med mælkepulver.

Kommissionen drager derfor omsorg for, at fødevarerhjælp i form af mælkepulver distribueres gennem de rette kanaler, hvor kvalificeret personale kan udøve kontrol, dvs. hospitaler, sociale centre, og lignende.

2. Det tilkommer ikke Kommissionen at kontrollere, hvorledes mælkepulver der sælges til udviklingslandene, anvendes. Efter Kommissionens opfattelse skal først og fremmest de kompetente instanser i importlandene fastsætte betingelser for anvendelsen og tilse, at disse overholdes.

Inden for både WHO og UNICEF er der for tiden arbejde i gang vedrørende dette problem (jf. 34. verdensgeneralforsamling for sundhed, der åbnede i Genève den 4. maj 1981).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 109/81

af Efstratios Papaefstratiou

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(3. april 1981)

Om: Fælles politik for transport ad søvejen

1. Artikel 74 i EØF-traktaten kræver oprettelse af en fælles transportpolitik, som også omfatter søtransportområdet.

2. Fastsættelsen af reglerne for den fælles politik for transport ad søvejen henhører under Rådets kompetence; Rådet træffer afgørelse efter forslag fra Kommissionen (artikel 75 i EØF-traktaten).

3. I medfør af Rådets beslutning nr. 77/587/EØF ⁽¹⁾ er der indført en konsultationsprocedure med henblik på at harmonisere medlemsstaternes politik over for tredjelande i spørgsmål vedrørende søtransport og formulere en fælles holdning til de spørgsmål inden for dette område, der behandles i internationale organisationer.

4. a) På den anden side har der i pressen hyppigt været berettet om tilfælde af dumping fra adskillige ikke-medlemsstaters side i forbindelse med priser på transport af varer med deres statsejede flåder; en sådan dumping skader i høj grad både Fællesskabet og de enkelte medlemsstater.

⁽¹⁾ EFT nr. L 239 af 17. 9. 1977, s. 23.

- b) Derudover er der et stigende antal ikke-medlemsstater, der stiller krav i forbindelse med transport af varer til og fra deres havne med skibe, som sejler under deres eget nationale flag; disse krav kan ligeledes skade Fællesskabet og de enkelte medlemsstater.

5. Rådets beslutning af 13. juni 1978 indfører en ordning for observering af de aktiviteter, der kan tænkes at falde ind under 4. a) ovenfor; Rådet har også bemyndigelse til at træffe foranstaltninger mod alle, som havde gjort brug af dumping.

Kan Kommissionen oplyse, om der foregår forhandlinger med ikke-medlemsstater med henblik på at løse det under 4. b) ovenfor nævnte problem? Hvilken holdning indtager Kommissionen i disse spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Giorgios Contogeorgis
(25. maj 1981)

1., 2. og 3. I EØF-traktatens artikel 84 hedder det, at transportafsnittet i traktaten finder anvendelse på transportere med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje; og at Rådet med enstemmighed kan træffe beslutning om, hvorvidt, i hvilket omfang og på hvilken måde passende bestemmelser vil kunne fastsættes for sø- og luftfart. Rådet har siden 1977 i henhold til artikel 84 vedtaget en række bestemmelser med hensyn til skibsfart, herunder den af det ærede medlem omtalte beslutning nr. 77/587/EØF.

Udover transportafsnittet finder traktatens generelle regler anvendelse på skibsfarten.

4. og 5. I forbindelse med ikke-kommerciel praksis og flagdiskriminering, som omtalt af det ærede medlem, har Rådet vedtaget en række bestemmelser, ifølge hvilke medlemsstaterne skal indsamle oplysninger om skadelig virksomhed, der udøves af flåder hjemmehørende i tredjelande, og ifølge hvilke Rådet skal vedtage beslutninger om anvendelse i fællesskab af modforanstaltninger i medlemsstaterne ⁽¹⁾; om indsamling af oplysninger vedrørende linjefragtfart mellem Fællesskabet og Mellemamerika, Østafrika og Det fjerne Østen ⁽²⁾; om medlemsstaternes ratifikation eller tiltrædelse med passende for-

behold af De forenede Nationers konvention om en kodeks for linjekonferencer ⁽³⁾. Kommissionen drøfter i øjeblikket sammen med medlemsstaterne omfanget af Fællesskabets solidaritet over for flagdiskriminering på de farter, der sandsynligvis ikke vil blive omfattet af kodeks. Kommissionen deler generelt det ærede medlems bekymring med hensyn til ikke-kommerciel praksis og flagdiskriminering inden for skibsfart, som det fremgår af dens meddelse til Rådet af juni 1976 ⁽⁴⁾.

⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 954/79 af 15. 5. 1979 – EFT nr. L 121 af 17. 5. 1979, s. 1.

⁽⁴⁾ KOM(76) 341 endelig udg. af 30. 6. 1976.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 110/81
af Efstratios Papaefstratiou
til Rådet for De europæiske Fællesskaber
(3. april 1981)

Om: Fælles politik for transport ad søvejen

1. Artikel 74 i EØF-traktaten kræver oprettelse af en fælles transportpolitik, som også omfatter søtransportområdet.

2. Fastsættelsen af reglerne for den fælles politik for transport ad søvejen henhører under Rådets kompetence; Rådets træffer afgørelse efter forslag fra Kommissionen (artikel 75 i EØF-traktaten).

3. I medfør af Rådets beslutning nr. 77/587/EØF ⁽¹⁾ er der indført en konsultationsprocedure med henblik på at harmonisere medlemsstaternes politik over for tredjelande i spørgsmål inden for dette område, der behandles i internationale organisationer.

4. a) På den anden side har der i pressen hyppigt været berettet om tilfælde af dumping fra adskillige ikke-medlemsstaters side i forbindelse med priser på transport af varer med deres statsejede flåder; en sådan dumping skader i høj grad både Fællesskabet og de enkelte medlemsstater.

b) Derudover er der et stigende antal ikke-medlemsstater, der stiller krav i forbindelse med transport af varer til og fra deres havne med skibe, som sejler under deres eget nationale flag; disse krav kan ligeledes skade Fællesskabet og de enkelte medlemsstater.

⁽¹⁾ Rådets beslutning nr. 78/774/EØF af 19. 9. 1978 – EFT nr. L 258 af 21. 9. 1978, s. 35.

⁽²⁾ Rådets beslutninger nr. 79/4/EØF af 19. 12. 1978 – EFT nr. L 5 af 9. 1. 1979, s. 31; 80/1181/EØF af 4. 12. 1980 – EFT nr. L 350 af 23. 12. 1980, s. 44; 81/189/EØF af 26. 3. 1981 – EFT nr. L 88 af 2. 4. 1981.

⁽¹⁾ EFT nr. L 239 af 17. 9. 1977, s. 23.

5. Rådets beslutning af 13. juni 1978 indfører en ordning for observering af de aktiviteter, der kan tænkes at falde ind under 4. a) ovenfor; Rådet har også bemyndigelse til at træffe foranstaltninger mod alle, som havde gjort brug af dumping.

Kan Rådet oplyse, hvilke resultater observeringen af den nævnte illegale praksis har givet, og om der er truffet foranstaltninger, og i givet fald hvilke, med henblik på at beskytte Fællesskabets og de enkelte medlemsstaters interesser mod denne praksis?

Svar

(28. juli 1981)

På grundlag af beslutning 78/774/EØF af 19. september 1978 om visse tredjelands virksomhed på søtransportområdet ⁽¹⁾ vedtog Rådet den 19. december 1978 beslutning 79/4/EØF om indsamling af oplysninger vedrørende rederivirksomhed i forbindelse med linjefragt i trafikken mellem medlemsstaterne på den ene side og Østafrika og Mellemamerika på den anden side ⁽²⁾.

De oplysninger, der er indsamlet i henhold til denne beslutning, har givet anledning til bekymring vedrørende den konkurrencemæssige stilling for rederierne i medlemsstaterne, og stiller krav om yderligere information. Det har i øvrigt vist sig hensigtsmæssigt at udvide indsamlingen af oplysninger til også at omfatte trafikken mellem Fællesskabet og Det fjerne Østen på grund af dennes særlige forhold og dens betydning.

Da Rådet ønskede at få mere nøjagtige oplysninger herom, vedtog det den 4. december 1980 beslutning 80/1181/EØF, i henhold til hvilken den indsamling af oplysninger, der blev vedtaget ved beslutning 79/4/EØF af 19. december 1978, skal fortsætte indtil den 31. december 1981 og udvides til også at omfatte transporter mellem medlemsstaterne og Det fjerne Østen ⁽³⁾. De nærmere bestemmelser for indsamling af oplysninger vedrørende rederivirksomhed i forbindelse med linjefragtfart mellem medlemsstaterne og Det fjerne Østen blev fastlagt ved Rådets beslutning 81/189/EØF af 26. marts 1981 ⁽⁴⁾.

I overensstemmelse med artikel 3 i beslutning 78/774/EØF af 19. september 1978 undersøger medlemsstaterne og Kommissionen regelmæssigt den virksomhed, der udøves af flåder fra tredjelande, navnlig på grundlag af de oplysninger, der kan indhentes gennem de indsamlinger af oplysninger, Rådet har vedtaget.

⁽¹⁾ EFT nr. L 258 af 21. 9. 1978, s. 35.

⁽²⁾ EFT nr. L 5 af 9. 1. 1979, s. 31.

⁽³⁾ EFT nr. L 350 af 23. 12. 1980, s. 44.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 88 af 2. 4. 1981, s. 32.

Rådet vil for sit vedkommende i givet fald kunne træffe afgørelse om, at medlemsstaterne i forening gennemfører passende modforanstaltninger, der indgår som et led i deres nationale lovgivning.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 146/81

af Maurice Martin

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(13. april 1981)

Om: Svigagtig markedsføring af alkoholiske drikke som efterligning af vin

Der gives i visse medlemsstater tilladelse til produktion af alkoholiske drikke som efterligning af vin, på betingelse af at disse produkter eksporteres til tredjelande. Det er allerede forekommet, at disse produkter ved svigagtige transaktioner på ny er indført på fællesskabsmarkedet og markedsført som vin.

Hvad agter Kommissionen at gøre for at forhindre disse uregelmæssigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Dalsager

(22. juli 1981)

Det ærede medlem hentyder sikkert til Den ekstraordinære Kontrolkommissions rapport om EUGFL, garanti-sektionen, vinsektoren, hvori der er tale om fremstilling af alkoholiske drikke, som er efterligninger af vin. Rapporten omtaler et tilfælde, hvor sådanne drikkevarer er blevet afsat på markedet i Fællesskabet som vin.

Disse drikkevarer er blevet fremstillet, før fællesskabsbestemmelserne om fremstilling og mærkning af vin trådte i kraft. Produkternes afsætning som vin på markedet i Fællesskabet fandt sted ved hjælp af falske ledsagedokumenter efter bestemmelsernes ikrafttrædelse. Sagen fik retslige følger og endte med, at den ansvarlige blev domfældet.

Skønt de omtalte fællesskabsbestemmelser ikke indeholder noget forbud mod fremstilling og afsætning af alkoholiske drikke, som er efterligninger af vin, er der dog sørgt for, at disse kunstige produkters mærkning og præsentationsform ikke fører til forveksling med vin.

Hvis de pågældende drikkevarer bærer en betegnelse, som forleder forbrugeren til fejlagtigt at tro, at det drejer

sig om vin, vil artikel 2, stk. 1, litra a), i direktiv 79/112/EØF ⁽¹⁾ finde anvendelse. Desuden findes der i artikel 16, stk. 4 a, i forordning (EØF) nr. 338/79 ⁽²⁾ faste regler for anvendelse af visse betegnelser såsom navnet på et bestemt vindyrkningsområde, en bestemt vinsort osv. Den medlemsstat, hvori sådanne drikkevarer fremstilles, ville derfor være forpligtet til øjeblikkelig at forbyde denne falske betegnelse.

(1) Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. 12. 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler – EFT nr. L 33 af 8. 2. 1979, s. 1.

(2) Denne artikel blev indført i fællesskabslovgivningen ved forordning (EØF) nr. 459/80 – EFT nr. 257 af 29. 2. 1980, s. 32.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 155/81

af Ernest Glinne

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(13. april 1981)

Om: Begrænsning af importen af elektroniske produkter fra Japan til Europa

Ifølge tal fra den japanske regering offentliggjort i Herald Tribune af 15. januar 1981 er salget af japanske farvefjernsyn i Europa steget i 1980 med 22,6 % i forhold til det foregående år – samtidig med at markedet har været stagnerende.

For så vidt angår videorecordere har den japanske industri allerede erhvervet 70 % af det europæiske marked, og eksperterne forudser en stigning på 25 % af det japanske salg i 1981 i ti europæiske lande.

Næstformanden for den japanske elektronindustris sammenslutning, hr. Toshio Takai, har beskyldt firmaerne Philips (Nederlandene), Thomson (Frankrig) og Grundig (Vesttyskland) for at øve pression mod Det europæiske Fællesskab – gennem deres respektive regeringer – for at få lagt hindringer i vejen for de japanske eksportører.

I henhold til hr. Takai skulle EØF endnu ikke have foretaget sig noget i denne retning til trods for, at der har været sonderende drøftelser med den japanske regering om begrænsning af eksporten til Europa.

1. Kan Kommissionen oplyse, om den faktisk har været udsat for pression fra de firmaers side, som hr. Takai nævner?

2. Har Det europæiske Fællesskab til hensigt at træffe foranstaltninger til begrænsning af den japanske eksport af elektroniske produkter til Europa?
3. Hvor langt er i bekræftende fald forhandlingerne med den japanske regering nået, og hvilke foranstaltninger er forudset?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Étienne Davignon

(23. juli 1981)

1. De firmaer, som hr. Takai nævnte, er alle tre medlemmer af den elektroniske sektors faglige sammenslutninger, som Kommissionen har forbindelse med. Disse sammenslutninger har desuden ca. tres andre firmaer som medlemmer. De af hr. Takai omtalte firmaer har altså ikke mulighed for vilkårligt at påtvinge sammenslutningerne og endnu mindre Kommissionen deres meninger.

2. Fællesskabet har ikke i øjeblikket til hensigt at træffe foranstaltninger til begrænsning af importen af elektronisk materiel fra Japan. Fællesskabet har imidlertid med virkning fra den 1. januar 1981 ⁽¹⁾ indført et efterfølgende statistisk tilsyn med importen af visse produkter fra Japan, herunder farvefjernsynsmodtagere og billedrør til farvefjernsynsmodtagere.

3. I overensstemmelse med Rådets anmodning af 17. februar 1981 fortsætter Kommissionen sit arbejde og kontakterne med den japanske regering inden for sektorer som giver anledning til bekymring, herunder farvefjernsynssektoren. Problemet blev drøftet under de forhandlinger på højt niveau, der fandt sted den 1. juni i år.

Kommissionen søger fortsat sammen med de japanske myndigheder at nå frem til en løsning.

(1) EFT nr. L 54 af 28. 2. 1981, s. 63.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 165/81

af Ann Clwyd

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(13. april 1981)

Om: Standardstøjniveau for tunge lastvogne

Kan Rådet oplyse, hvilke fremskridt der gøres i medlemsstaterne for at opnå et standardstøjniveau for tunge lastvogne på 80 dB (A) eller mindre inden 1985? Er det muligt at opnå dette?

Svar

(28. juli 1981)

Da Rådet i marts 1977 vedtog direktivet om ændring af direktiv 70/157/EØF om det tilladte støjniveau for motordrevne køretøjer, erklærede det sig overbevist om, at det senere ville være ønskeligt at indføre andre foranstaltninger med henblik på at sænke støjniveauet i trafikken. I den forbindelse anførte det, at man burde bestræbe sig på omkring 1985 at nå et støjniveau på 80 dB(A) for alle kategorier af køretøjer, og at der i de fastsatte niveauer skulle tages hensyn til, hvilke løsninger der vil være teknisk og økonomisk gennemførlige til den tid, samt at disse niveauer burde fastsættes i så god tid, at fabrikanterne får en tilstrækkelig lang overgangsperiode til at forbedre deres produkter. Rådet anmodede derfor Kommissionen om at udarbejde ændringsforslag på grundlag af disse retningslinjer.

Dette mål er ikke tabt af syne herefter, og drøftelserne om dette spørgsmål er fortsat såvel i Fællesskabet, særlig Rådet, som i Den økonomiske Kommissionen for Europa i Geneve.

Hvad angår Fællesskabet påhviler det Kommissionen til sin tid at forelægge Rådet sådanne forslag, som den måtte finde hensigtsmæssig.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 172/81

af Ernest Glinne

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(13. april 1981)

Om: Udviklingen af sundhedsvæsenet i det sorte Afrika overdraget til USA af ACDA

Det franske dagblad »Le Monde« bekendtgjorde den 2. marts 1981, at en aftale, der hidtil havde været fortrolig, skulle være indgået mellem de seks medlemslande af ACDA (Association concertee pour le developpement de l'Afrique – Sammenslutning for udviklingen i Afrika), dvs. mellem Frankrig, Belgien, Vesttyskland og Storbritannien på den ene side og De forenede Stater og Canada på den anden side.

I henhold til denne aftale skulle samtlige aktioner i forbindelse med udviklingen af sundhedsvæsenet i det sorte Afrika fra begyndelsen af 1981 ledes af USA.

Et yderst præcist program udarbejdet af amerikanske eksperter skulle i november sidste år være forelagt for alle ACDA's medlemmer på et møde, der fandt sted i

udenrigsministeriet i Paris. Det drejer sig om et område omfattende 47 lande og 340 millioner indbyggere. Dette program, der er fastlagt for årene 1981–1985, og hvortil den amerikanske kongres skulle have bevilget 35 millioner \$, indeholder navnlig følgende punkter:

- aktioner for uddannelse af personale til sundhedssektoren;
- udvikling af anvendt forskning i 10–15 lande (feks. forsøg med nye vacciner og medikamenter);
- udsendelse af pædagogisk materiale vedrørende sundhed i mindst 20 lande;
- aktioner med henblik på en bedre planlægning af sundhedsprogrammerne i 19 lande: bl.a. iværksættelse og revision af de nationale gennemførelsesplaner for det udvidede vaccinationsprogram for børn, som Verdenssundhedsorganisationen har fastlagt.

CDC (Center for Disease Control – Atlanta) skulle have fået den opgave at sørge for gennemførelsen af det af U.S.-Aid ledede projekt.

Følgerne af en sådan aftale, hvis denne reelt eksisterer og bliver bekræftet, vil være alvorlige af mere end en grund:

- adgang for amerikanerne til det afrikanske marked for sera, vacciner og bio-medicinsk materiel;
- åbning for USAs politiske indtrængen i et område, hvor Europas førende stilling af historiske årsager forlængst er bekræftet. Vor yderst privilegerede forbindelse med de afrikanske stater kommer navnlig til udtryk gennem aktionerne i sundhedssektoren, der er et aspekt af arven fra kolonitiden, som de aldrig har afvist.

Trods forbehold fra Vesttysklands og Belgiens side skulle medlemmerne af ACDA således have påbegyndt en europæisk tilbagetrækning og opgivelse til fordel for amerikanske interesser (på det kulturelle, industrielle og sproglige område osv.).

Har Kommissionen kendskab til indholdet af denne aftale, og hvilken holdning har den til overdragelsen af ansvaret for udviklingen af sundhedsvæsenet i det sorte Afrika til USA?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edgar Pisani

(22. juli 1981)

Som anført i Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 1786/80 fra Robert Cohen⁽¹⁾, deltager

(¹) EFT nr. C 88 af 21. 4. 1981, s. 9.

Kommissionen ikke i den aftale, som er kendt under navnet »Action concertée pour le développement en Afrique« (Samordnet aktion for udviklingen af Afrika) (ACDA) som omfatter seks industrilande, heraf fire af Fællesskabets medlemsstater. Kommissionen kan således ikke give et fuldstændigt svar på det ærede medlems spørgsmål, men kan dog redegøre for de oplysninger, som den har indsamlet i december 1980 under ACDA's møde, hvori den deltog som observatør.

Det fremgår, at de stater, som deltager i ACDA, har delt ansvaret for undersøgelserne af de vigtigste udviklingssektorer i Afrika mellem sig, og at De forenede Stater ved denne fordeling er blevet udpeget til at påtage sig undersøgelsen af, hvorledes folkesundheden kan forbedres. Det er ikke korrekt på grundlag heraf at anføre »at samtlige aktioner i forbindelse med udviklingen af sundhedsvæsenet i det sorte Afrika ledes af USA«, idet dette ansvar under alle omstændigheder påhviler de afrikanske stater selv. Den presseoplysning, som det ærede medlem henviser til, bygger under ingen omstændigheder på kendsgerninger, hvortil Kommissionen har kendskab.

Det skal i denne forbindelse bemærkes, at samarbejdet mellem Fællesskabet og de afrikanske lande bygger på princippet om disse landes suverænitæt, og at enhver aftale vedrørende iværksættelsen af Lomé-konventionen derfor forudsætter, at disse lande tager initiativet og deltager aktivt. Kommissionen overholder dette fundamentale princip i de forbindelser, som den opretholder og udvikler med de forskellige bilaterale og multilaterale finansieringsorganer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 211/81

af Ernest Glinne

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(17. april 1981)

Om: Konference om bistand til Zimbabwe

Den 23. marts 1981 indledtes i Zimbabwes hovedstad Salisbury efter indbydelse fra premierminister Robert Mugabe en fem dages international konference med det formål at tilvejebringe bistand på henvend to milliarder dollars fordelt over tre år til fordel for Zimbabwe, der har været splittet så længe på grund af borgerkrigen. Det beløb, der hermed er skaffet til veje, skal gå til finansiering af landets genopbygning, navnlig i landdistrikterne, hvor infrastrukturen kræver en omfattende udvikling, samtidig med at ejendomsretten til agerjorden må indpasses efter nødvendigheden af at omstille utallige tidligere guerillakrigere til landbrugsproducenter.

Kan Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Hvor meget tegner de faste løfter om støtte, som deltagerne i Salisbury-konferencen afgav, sig for i alt?
2. Hvilke forpligtelser blev der indgået af de europæiske stater, der ikke er medlem af Fællesskabet?
3. Hvilke bilaterale forpligtelser blev der indgået af EF-medlemsstater?
4. Hvilke forpligtelser er der på nuværende tidspunkt indgået af Fællesskabet som sådant i forbindelse med Lomé-konventionen og/eller i forbindelse med Salisbury-konferencen? Hvad går de ud på?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edgard Pisani

(23. juli 1981)

1. Ifølge erklæringer udsendt af Zimbabwes Ministry of Economic Planning and Development gav deltagerne i Zimcord (Zimbabwe Conference on Reconstruction and Development) i marts 1981 tilsagn om at yde i alt 1,281 mia zimbabwiske dollars ⁽¹⁾ til såvel Zimcord-programmerne som andre udviklingsformål.

2. Tilsagnene fra europæiske lande uden for EF omfattede bilateral og anden bistand som følger:

	(mio Z dollars)
Finland	5,2
Norge	11,3
Sverige	54,4
Schweiz	16,3
Jugoslavien	2,8
	<hr/>
	90,0

3. Tilsagnene fra EFs medlemsstater omfattede bilateral og anden bistand som følger:

	(mio Z dollars)
Belgien	8,0
Danmark	12,5
Frankrig	71,4
Forbundsrepublikken Tyskland	62,3
Italien	23,1
Irland	0,05
Luxembourg	2,0
Nederlandene	16,2
Det forenede Kongerige	177,0
	<hr/>
	372,55

⁽¹⁾ 1 zimbabwisk dollar (Z dollar) = 1,36 ECU (1. juni 1981).

Størstedelen af midlerne ville blive ydet i form af gavebistand, men nogle landes bidrag bestod for en stor del af lån på kommercielle vilkår.

4. Fællesskabet erklærede på konferencen, at det frem til slutningen af 1984 forventede at stille et beløb svarende til ca. 120 mio Z dollars (151,2 mio ECU) til rådighed for Zimcord-programmerne og andre udviklingsprogrammer i Zimbabwe.

I Fællesskabets tilsagn var de taget højde for den nødhjælp, som er bevilget Zimbabwe siden uafhængigheden, forøgelsen af Den 5. europæiske Udviklingsfonds midler med 85 mio ECU som følge af Zimbabwes tiltrædelse af den anden Lomé-konvention samt de 14,5 mio ECU, som Zimbabwe i henhold til bistandsprogrammet for ikke-associerede lande for 1981, har fået tildelt for perioden indtil ratifikationsprocedurens afslutning. Ydermere var der taget hensyn til, at Den europæiske Investeringsbank ville yde et betydeligt bidrag til Zimbabwes udvikling inden for rammerne af den anden Lomé-konvention.

Fællesskabet ønsker med sit bidrag at yde effektiv støtte til den nye regerings genopbygnings- og udviklingsprogrammer, navnlig i landets mindre udviklede regioner og specielt hvad angår erhvervsuddannelse, samt til det regionale samarbejde med andre medlemsstater i Southern African Development Coordination Conference (SADCC).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 213/81

af Mario Didò

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(17. april 1981)

Om: Undertrykkelse af fagforeningsrettigheder og -friheder i fyrstendømmet Monaco

1. Har Rådet kendskab til lov nr. 1025 af 1. juli 1980, som blev vedtaget af fyrstendømmet Monacos nationalråd, og i henhold til dennes artikel 19 det er berettiget at ophæve en arbejdskontrakt som følge af frivillig deltagelse i en ulovlig fagforeningsaktion eller i en strejke, der er eller bliver erklæret for ulovlig?

2. Hvilke initiativer vil Rådet tage for at minde fyrstendømmet Monacos protektorstat om at påtage sig sit ansvar, der bl.a. påhviler den som følge af, at en af dens statsministre sidder i fyrstendømmets regering?

3. Hvilke foranstaltninger agter Rådet at træffe for at minde medlemsstaternes regeringer om det ansvar, der påhviler dem som følge af, at 11 900 franskmænd og 5 300 italienere samt utallige borgere fra andre medlemsstater arbejder i fyrstendømmet og hermed er berøvet deres fagforenings- og strejkefriheder og -rettigheder, som de har krav på i henhold til artikel 28 i forfatningen af 17. december 1962?

Svar

(28. juli 1981)

Det ærede parlamentsmedlems forespørgsel henhører ikke under Rådets kompetence, da fyrstendømmet Monaco ikke er medlem af Fællesskabet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 224/81

af André Damseaux

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(22. april 1981)

Om: Fortolkning af sluterklæringen fra Det europæiske Råd om de foreløbige arbejdssteder for Fællesskabernes institutioner

Til trods for de alvorlige ulemper, som den fortsatte pendulfart mellem Europa-Parlamentets forskellige arbejdssteder medfører for medlemmerne og for personalet, besluttede de ti stats- og regeringschefer i Maastricht at bevare status quo i spørgsmålet om institutionernes hjemsted, dvs. en spredning af møderne mellem Bruxelles, Luxembourg og Strasbourg.

Denne afgørelse, eller rettere manglende afgørelse, er allerede genstand for forskellige fortolkninger.

Præsidenten for Den franske Republik erklærede på sin pressekonference, at Strasbourg var bekræftet som Europa-Parlamentets hjemsted.

Fra luxembourgsk side bestrider man derimod denne fortolkning. Man hævder, at status quo betyder mødeperioder skiftevis mellem Luxembourg og Strasbourg. Til

støtte for denne opfattelse understreges det, at der i slut-erklæringen fra Det europæiske Råd udtrykkeligt tales om »status quo« og ikke om den mellemstatslige aftale fra 1965, som indeholder bestemmelse om, at alle mødeperioderne skal finde i Strasbourg.

Kan Rådet sige, hvilken af disse to fortolkninger, der er den rigtige?

Svar

(23. juli 1981)

Det tilkommer ikke Rådet at fortolke den afgørelse, som stats- og regeringscheferne for medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaternes bestemmelser traf i Maastricht den 23. til 24. marts 1981 med hensyn til de foreløbige arbejdssteder for Fællesskabernes institutioner.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 263/81

af Richard Seligman

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(27. april 1981)

Om: Salgspriser og afgifter på olie til Fællesskabets foderstofindustri

Kan Kommissionen angive, hvilke gennemsnitlige salgspriser og afgifter der i 1980 var gældende i de enkelte medlemsstater og i USA for olie til foderstofindustrien?

Kan Kommissionen oplyse, på hvilken dato disse statistiske oplysninger blev indsamlet, samt hvem der har udarbejdet disse tal i de enkelte lande?

Kan Kommissionen oplyse, om der i de enkelte tilfælde ydes national støtte, rabatter og afgiftsnedsættelser, samt give nærmere oplysninger herom?

Priserne bedes opgivet i ERE.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Poul Dalsager**

(10. juli 1981)

På grund af manglende statistiske oplysninger kan Kommissionen ikke besvare samtlige spørgsmål fra det

ærede medlem. Med hensyn til salgsprisen og afgifter på den olie, som foderstofindustrien anvender, henviser Kommissionen det ærede medlem til svaret på skriftlig forespørgsel nr. 264/81 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side i denne Tidende.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 264/81

af Richard Seligman

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(27. april 1981)

Om: Salgspriser og afgifter på olie til Fællesskabets gødningsindustri

Kan Kommissionen angive, hvilke gennemsnitlige salgspriser og afgifter der i 1980 var gældende i de enkelte medlemsstater og i USA for olie til gødningsindustrien?

Kan Kommissionen oplyse, på hvilken dato disse statistiske oplysninger blev indsamlet, samt hvem der har udarbejdet disse tal i de enkelte lande?

Kan Kommissionen oplyse, om der i de enkelte tilfælde ydes national støtte, rabatter og afgiftsnedsættelser, samt give nærmere oplysninger herom?

Priserne bedes opgivet i ERE.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Étienne Davignon**

(24. juli 1981)

Kommissionen er ikke i besiddelse af særlige oplysninger, på grundlag af hvilke det rejste spørgsmål kan besvares. Hvad angår de almindelige prisvilkår inden for denne sektor, skal man henvise det ærede medlem til svar på skriftlig forespørgsel nr. 261/81 ⁽¹⁾. Vedrørende afgiftsspørgsmålet skal det bemærkes, at ingen af medlemsstaterne differentierer punktafgiftssatser på olie afhængig af de enkelte industrisektorer.

⁽¹⁾ EFT nr. C 199 af 6. 8. 1981.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 282/81

af Angelo Narducci og Giovanni Bersani
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(27. april 1981)

i mio ECU

Om: Fællesskabsaktion for det internationale tiår for drikkevandsforsyning og sanitet

Drikkevandsforsyning	
— i byområder	30
— i landdistrikter	53
Sanitetsforhold	14
I alt	97

Med 1981 indledtes det internationale tiår for drikkevandsforsyning og sanitet, der er fastsat af De forenede Nationers generalforsamling for at gøre noget ved en menneskelig tragedie, som berører over halvdelen af verdens befolkning, der for de tre femtedele vedkommende lever i udviklingslandene.

Det drejer sig om mænd, kvinder og børn, som ikke har adgang til rent vand eller kloaksystemer, hvorfor de rammes af ofte dødelige sygdomme eller utallige lidelser, som disse forhold er medvirkende årsag til.

Man har anslået, at hvis målene for det nævnte »tiår« skal nås, bliver man nødt til mindst at firedoble de årlige beløb, der allerede tidligere er bevilget til oprettelse af passende infrastrukturer.

Kan Kommissionen oplyse:

- hvor stor finansiel støtte Det europæiske Fællesskab har givet på dette specielle område, især hvad angår bevillinger til de udviklingslande, der er tilsluttet Lomé-konventionen?
- hvad Kommissionens holdning er over for De forenede Nationers ovennævnte initiativ, og hvilke støtteaktioner der er blevet gennemført eller eventuelt vil blive gennemført i de ovennævnte lande?
- hvilke finansielle midler der vil blive stillet til rådighed for udviklingslandene for at gennemføre de allerede nævnte mål, for at Det europæiske Fællesskab kan tilslutte sig dette humanitære initiativ.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Edgar Pisani
(22. juli 1981)

1. I den første Lomé-konvention beløb Fællesskabets bistand (gavebistand og lån på særlige vilkår) til AVS-staterne vedrørende drikkevandsforsyning og sanitetsforhold sig til:

hvilket svarer til næsten 5% af forpligtelserne i forbindelse med projekter. Dette beløb omfatter de projekter, der specielt vedrører denne sektor. Hertil kommer projektafsnit såsom anlæg af »brønde«, udførelse af »boringer« m.m., der indgår i en række projekter vedrørende integreret udvikling af landdistrikter samt i mikroprojekter.

I forbindelse med den anden Lomé-konvention, der har været i kraft siden 1. januar 1981, var der pr. 30. april 1981 kun indgået forpligtelser for et projekt inden for den pågældende sektor. Der er tale om et beløb på 10,5 mio ECU, og projektet vedrører drikkevandsforsyning i landdistrikter. Det er ikke muligt at sige helt nøjagtigt, hvilke andre projekter, der vil kunne finansieres over bevillingerne fra 5. EUF, og således angive, hvor stor Fællesskabets finansielle bistand vil være på dette felt, idet planlægningen er målorienteret og ikke projektorienteret. Således indgår drikkevandsforsyning i byområder samt sanitetsforhold almindeligvis i de generelle målsætninger vedrørende byplanlægning eller sundhed i AVS-staternes vejledende programmer, mens drikkevandsforsyningen i landdistrikter normalt indgår i målsætningen vedrørende udvikling af landdistrikter. Så meget kan dog siges, at 21 AVS-stater allerede har forbedret eller er i færd med at forberede vandforsyningsprojekter eller sanitetsprojekter, der således vil kunne forelægges for Kommissionen i 1981/82.

Hvad angår Fællesskabets bistand til Maghreb- og Machrak-landene – i henhold til de gældende finansprotokoller (treårige) – beløber den sig til 121 millioner ECU for så vidt angår projekter vedrørende vandforsyning og sanitetsforhold, herunder et meget vigtigt projekt til fordel for Egypten (31,54 millioner), der for nylig blev indgået forpligtelser for. Angående de ikke-associerede u-lande er der indtil nu indgået forpligtelser for 15 millioner ECU i forbindelse med projekter inden for dette område.

2. Kommissionens holdning til dette spørgsmål fremgår af dens svar på skriftlig forespørgsel nr. H-761/80 fra Gloria D. Hooper ⁽¹⁾.

3. Kommissionen vil fortsat aktivt støtte projekter vedrørende drikkevandsforsyning og sanitetsforhold efter de retningslinjer, der er angivet under punkt 1,

⁽¹⁾ Forhandlinger i Europa-Parlamentet, Nr. 1-270 (april 1981) s. 15.

blandt andet på grundlag af de ønsker, modtagerlandene fremsætter, og inden for rammerne af de midler, Fællesskabet har til rådighed til finansielt samarbejde med udviklingslandene.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 283/81

af David Curry

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(6. maj 1981)

Om: Kommissionens henvendelse til den franske regering vedrørende arten af en støtte fornylig på fire milliarder ffr.

Har Kommissionen modtaget svar fra den franske regering på sin forespørgsel om arten af en støtte på fire milliarder ffr., som fornylig blev bekendtgjort i Paris? Hvad går svaret i bekræftende fald ud på? Hvad er Kommissionens reaktion på dette svar? Hvis der ikke foreligger noget svar, hvilke skridt tager Kommissionen da til fortsat undersøgelse af denne sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Poul Dalsager

(23. juli 1981)

De franske myndigheder har givet Kommissionen meddelelse om en række støtteforanstaltninger, som indgik i konklusionerne på den årlige landbrugskonference for 1980.

Vedrørende landbrugsindkomststøtten for 1980 (ca. to mia ffr.) har Kommissionen indledt proceduren i EØF-traktatens artikel 93, stk. 2 ⁽¹⁾. De franske myndigheder har fremsat deres bemærkninger over for Kommissionen. Herefter vil der blive truffet en endelig beslutning, som vil blive offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, eller sagen vil blive henlagt.

For de øvrige foranstaltningers vedkommende vil der ifølge de franske myndigheders egen erklæring fremkomme yderligere oplysninger. De fleste af sidstnævnte foranstaltninger er i mellemtiden blevet offentliggjort i den franske statstidende.

⁽¹⁾ EFT nr. C 95 af 25. 4. 1981, s. 2.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 290/81

af Mario Pedini

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(6. maj 1981)

Om: Skoleforsøg i EF-landene

1. Er der efter Kommissionens mening, i det mindste i nogle af fællesskabslandene, iværksat pædagogiske skoleforsøg med europæisk sigte?

2. Er der i forbindelse med disse forsøg taget hensyn til de erfaringer og de programmer, de såkaldte Europaskoler allerede har haft?

3. Agter Kommissionen under alle omstændigheder at foreslå regeringerne skoleforsøg med europæisk sigte, både hvad angår underskolen og gymnasiet, for blandt andet også på denne måde at fremme den frie bevægelighed og erhvervsmæssige beskæftigelse for Fællesskabets borgere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Ivor Richard

(22. juli 1981)

1. Kommissionen søger i videst muligt omfang at holde sig orienteret om de undervisningsforsøg med europæisk indhold, der gennemføres i medlemsstaterne. Skønt der på ingen måde aftegner sig et ensartet mønster, kan det rent generelt siges, at der blandt forskere og lærere overalt i Fællesskabet er betydelig interesse for sådanne aktiviteter. Et betragteligt antal af disse forsøg, både på nationalt og europæisk plan, modtager hvert år økonomisk støtte fra Fællesskabet i form af tilskud fra Kreyssig-fonden.

2. Det bør erindres, at Europaskolerne har en ganske speciel funktion, og at ikke alle erfaringer, der er indhøstet på disse skoler, direkte kan overføres til skoler inden for de nationale undervisningssystemer. Ikke desto mindre er der naturligvis på Europaskolerne indhøstet erfaringer af interesse for en bredere kreds – f.eks. på sprogundervisningens område og (i de senere år) inden for undervisning i samfundsfag. Det er Kommissionens indtryk, at kendskabet til disse erfaringer ikke er så udbredt, som det burde være. Kommissionen ville gerne bidrage til udbredelsen af kendskabet til disse erfaringer, men råder ikke over de nødvendige ressourcer hertil.

3. De to meddelelser, Kommissionen oversendte til Rådet i juni 1978, det ene om uddannelsesaktiviteter med et europæisk indhold ⁽¹⁾, det andet om sprogunder-

⁽¹⁾ Dok. KOM(78) 241 af 8. 6. 1978.

visning i Fællesskabet ⁽²⁾, havde som formål at fremme de af det ærede medlem omtalte mål. Det ærede medlem er nok bekendt med, at selv om de forslag til handlingsprogrammer, der blev udarbejdet på grundlag af disse meddelelser, blev vedtaget, for så vidt angår deres indhold, af Rådet og undervisningsministrene den 27. juni 1980, har det imidlertid endnu ikke været muligt at løse de udestående problemer omkring de tekster, der skal vedtages, så de nødvendige midler til dette formål kan tilvejebringes over EF-budgettet.

⁽²⁾ Dok. KOM(78) 222 af 14. 6. 1978.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 314/81

af Yves Galland

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(6. maj 1981)

Om: Uensartede afgiftsordninger for olieprodukter

Hver uge kommer tusindvis af franske biler til Luxembourg for at få påfyldt brændstof. Dette fænomen skyldes de vilkårlige prisforskelle vedrørende visse produkter og hænger sammen med de uensartede afgiftsordninger. Således er momssatsen i Luxembourg meget beskedent, og afgifterne på især energi og olieprodukter er meget lave i forhold til situationen i Fællesskabet i almindelighed.

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen foreslået for at hindre et forhold, der krænker Rom-traktatens grundlæggende principper, dvs. med henblik på at sikre, at der ikke sker konkurrencefordrejning, og følgelig på en tilnærmelse af den for en fælles energipolitik nødvendige lovgivning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christopher Tugendhat

(22. juli 1981)

Kommissionen er overbevist om, at en harmonisering af de vigtigste forbrugsskatter er det eneste middel, der på lang sigt vil kunne give mulighed for at ophæve de nationale skattegrænser uden at resultere i konkurrencefordrejning og -fordrejning mellem medlemsstaterne.

Ud fra dette synspunkt og som led i harmoniseringen af samtlige punktafgifter forelagde Kommissionen i 1973 Rådet et forslag til direktiv om harmonisering af strukturen i punktafgifterne på mineralolie, som senere skulle suppleres med en harmonisering af afgiftssatserne. Rådet, som endnu ikke har behandlet dette forslag, er ved flere lejligheder af Kommissionen blevet gjort opmærksom på, at det er nødvendigt, at der hurtigst muligt træffes afgørelser herom. Ovenstående betragtninger gælder, *mutatis mutandis*, også for merværdiafgiften.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 325/81

af Liam Kavanagh

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(6. maj 1981)

Om: Den fælles markedsordning for fårekød

1. Har Kommissionen til dato foretaget noget skøn over, hvorledes den fælles markedsordning for fårekød fungerer?

2. Agter Kommissionen på grundlag af et sådant skøn at fremsætte supplerende forslag med henblik på fjernelse af de elementer i ordningen, der er i strid med to af de grundlæggende principper i den fælles landbrugspolitik, nemlig fællesskabspræferencen og markedsenheden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Poul Dalsager

(23. juli 1981)

Kommissionen fører nøje kontrol med, hvorledes de fælles markedsordninger fungerer. Kommissionen mener ikke, at den af Rådet vedtagne fælles markedsordning for fårekød strider mod den fælles landbrugspolitik grundlæggende principper. Imidlertid har Kommissionen nu forelagt Rådet et forslag ⁽¹⁾ med henblik på ændring af forordning (EØF) nr. 1837/81 ⁽²⁾ på et enkelt praktisk område.

⁽¹⁾ Dok. KOM(81) 279.

⁽²⁾ EFT nr. L 183 af 16. 7. 1980, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 326/81af **Sylvie Le Roux**til **Kommissionen for De europæiske Fællesskaber**

(13. maj 1981)

Om: Beregning af fangstkvoterne

Kan Kommissionen oplyse, om de fisk, der forarbejdes om bord på fabriksskibene ud for Storbritanniens kyster, kommer ind under beregningen af kvoter?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Giorgios Contogeorgis**

(24. juli 1981)

I et arbejdsdokument fra den 21. januar 1981 har Kommissionens tjenestegrene beskrevet kriteriet på traditionel fiskerivirksomhed som medlemsstaternes gennemsnitlige fiskeri i basisperioden 1973–1978, idet der i tallene for 1978 gøres fradrag for fiskeri, som overskrider de kvoter, Kommissionen havde foreslået for dette år, og idet der tages hensyn til udveksling af kvoter mellem medlemsstaterne. Fangster til industribrug, det vil sige fangst af konsumfisk i forbindelse med fiskeri til industriformål, trækkes også fra de årlige fangster 1973–1978. Denne beskrivelse gælder naturligvis også fangster, som forarbejdes ombord på fabriksskibe ud for de britiske kyster.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 333/81af **Anne Lizin**til **Kommissionen for De europæiske Fællesskaber**

(13. maj 1981)

Om: Møde for de lande, der er medlem af ACDA (Action concertée pour le développement de l'Afrique – samordnet aktion for udviklingen af Afrika)

Er Kommissionen underrettet om det møde, der afholdtes i Bonn i maj 1980 for flere europæiske lande (Belgien, Det forenede Kongerige, Forbundsrepublikken Tyskland, Frankrig), USA, Japan og nogle lande i Mellemøsten med henblik på udarbejdelse af programmer for en fælles udvikling i Afrika?

Følgende programmer og specifikke projekter blev vedtaget (navnet på det land, der leder projektet, står anført i parentes):

1. jernbanetransport i det sydlige og østlige Afrika, istandsættelse og udvidelse af de bestående net (Forbundsrepublikken Tyskland);
2. istandsættelse af jernbanelinjerne mellem Zimbabwe og Moçambique (Det forenede Kongerige);
3. landeveje i Centralafrika, strækningen Kisangani-Bukavu og Bouar-Tbati på den transafrikanske landevej (Belgien);
4. landevejen Juba-Lodwar i Sudan (Det forenede Kongerige);
5. bidrag til de integrerede programmer for udvikling af landbrugsområder (Frankrig), a) overrisling af yderområderne af Senegal- og Nigerbækkenerne, b) regulering af floden Senegal;
6. udbygning af forskning og metoder med henblik på udvikling af landbrugsområder (USA);
7. forbedring af den offentlige sundhed (USA).

Anser Kommissionen det for normalt, at sådanne programmer udvikles uden dens medvirken?

Hvorledes fortolker Kommissionen punkt 7?

Har Europa givet afkald på den mulighed, det har for at støtte bestræbelserne i Afrika for en forbedring af den offentlige sundhed, og overladt USA monopol herpå?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Edgar Pisani**

(22. juli 1981)

I sine svar på de skriftlige forespørgsler nr. 1786/80 fra Robert Cohen⁽¹⁾ og nr. 172/81 fra Ernest Glinne⁽²⁾ understregede Kommissionen, at den ikke deltog i den aftale, der er kendt under navnet »Action concertée pour le développement en Afrique« (Samordnet aktion for udviklingen af Afrika) (ACDA). Den har således ingen bemærkninger at fremsætte vedrørende de beslutninger, som ACDA-landene har truffet med henblik på at forbedre deres samarbejde.

(1) EFT nr. C 88 af 21. 4. 1981, s. 9.

(2) Se side 12 i denne Tidende.

Med hensyn til punkt 7, som det ærede medlem særligt fremhæver, skal Kommissionen tillade sig at henvise til det svar, der allerede er givet Ernest Glinne. Det er klart, at hvis de afrikanske stater ønsker dette vil Fællesskabet under overholdelse af bestemmelserne i Lomé-konventionen være indstillet på at støtte de foranstaltninger, som iværksættes inden for sundhedssektoren. På grundlag af de oplysninger, som er indsamlet i forbindelse med planlægningen for 5. EUF, kan det fastslås, at Europa også i de kommende år vil bidrage aktivt til denne nøglesektor inden for udviklingen.

2. Med hensyn til de ansatte i hovedsædet for Den europæiske Sammenslutning for Samarbejde, som er nævnt i punkt 3 i Europa-Parlamentets beslutning ⁽¹⁾, har Kommissionen foreslået, at der oprettes 56 midlertidige stillinger for dette personale inden for rammerne af det foreløbige budgetforslag for 1982.

(¹) EFT nr. C 140 af 5. 6. 1979, s. 142.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 356/81

af Flavio Orlandi og Antonio Cariglia

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(13. maj 1981)

Om: Udnyttelse af bevillingerne under afsnit 10, kapitel 100, post 1-8 i Kommissionens budget

1. Agter Kommissionen at udnytte de beløb, der er opført under bevillingsposterne 1-8 i kapitel 100 – formålsbestemte reserver – i Kommissionens budget for 1981, og som er stillet til rådighed af Europa-Parlamentet for at give de ansatte i den europæiske sammenslutning for samarbejde tjenestemandstatus i Fællesskabet?

2. Agter Kommissionen samtidig – når det delegerede personale ved generaldirektoratet for udvikling får denne status – at imødekomme de henstillinger, der er indeholdt i punkt 3 i Europa-Parlamentets beslutning, der er offentliggjort i EFT nr. C 140 af 5. 6. 1979, s. 142, og således overholde de bindende betingelser for anvendelse af ovennævnte beløb?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Edgard Pisani

(23. juli 1981)

1. De formålsbestemte reserver, der er opført under bevillingsposterne 1-8 i kapitel 100 i Kommissionens budget for 1981 er af budgetmyndigheden anvist til i indeværende år at give 32 ansatte i Den europæiske Sammenslutning for Samarbejde, som er udstationeret ved generaldirektoratet for udvikling, adgang til tjenestemandstatus. Ansættelsesproceduren i henhold til personalevedtægten er ved at blive gennemført for dette personale.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 360/81

af Karel van Miert

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(13. maj 1981)

Om: Køle- og frysehuse

Som følge af en uahæmmet tilvækst er der i løbet af et årtid sket en væsentlig forværring af den almindelige økonomiske situation i den private køle- og frysehusesektor. Faldet i interventionsopkøbene og i den private oplagring bl.a. som følge af de dyre lejesatser har medført en yderligere vækst i overkapaciteten og en yderligere mindskelse af rentabiliteten. Nylige konkurser, virksomhedslukninger og indskrænkning af personalet er karakteristisk for denne udvikling.

1. Er det Kommissionen bekendt, at denne sektor er bragt i alvorlige vanskeligheder af producenter, der sammen med EØF og andre yder interventionspenge til opførelse af kølehuse, der er større end EFs eget oplagringsbehov, og som indleder en konkurrencekrig mod marginale priser?
2. Finder Kommissionen det ansvarligt, at de beskedne finansielle midler, der er til rådighed, anvendes til investeringer, som kun er lidt arbejdsintensive, når dette oven i købet forøger overkapaciteten i en sektor og dermed truer beskæftigelsen i de bestående virksomheder?
3. Kan Kommissionen meddele, hvilke foranstaltninger den overvejer med henblik på at bringe disse forhold til ophør?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Poul Dalsager

(22. juli 1981)

1. Kommissionen er orienteret om de vanskeligheder, som er konstateret i visse dele af Fællesskabet inden for den sektor, som det ærede medlem nævner, og den har derfor anvendt en meget restriktiv støttepolitik inden for den pågældende sektor.

2. Kommissionen gør imidlertid opmærksom på, at bevillingen af fællesskabsstøtte til investeringer i køle- og frysehuse hovedsagelig er et led i den fælles landbrugspolitik, navnlig i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 355/77 om en fælles foranstaltning til forbedring af vilkårene for forarbejdning og afsætning af landbrugsvarer ⁽¹⁾, og er baseret på følgende principper:

- a) der ydes ingen støtte, hvis køle- eller frysehusene er investeringer med flere formål og/eller er selvstændige;
- b) støtte bevilges kun til anlæg, som står i forbindelse med anlæg til forarbejdning og afsætning, dog kun såfremt det er sikkert, at de påtænkte investeringer er rentable og nødvendige, og kun hvis der ikke foreligger andre økonomiske muligheder;
- c) der lægges særlig vægt på udnyttelsesgraden og på, at den påtænkte køle- og frysekapacitet ikke overstiger den forarbejdningskapacitet og afsætningskapacitet, hvormed den har forbindelse.

3. Kommissionen mener ikke, at der bør planlægges yderligere restriktioner på dette område, idet de kunne lægge hindringer i vejen for virkeliggørelsen af målene for den fælles landbrugspolitik med hensyn til forarbejdning og afsætning af landbrugsvarer.

⁽¹⁾ EFT nr. L 51 af 23. 2. 1977.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 371/81

af Alasdair Hutton

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. maj 1981)

Om: Aftapning af whisky med lavt spiritusindhold

Er Kommissionen klar over, at whisky bestående af en sammenblanding af skotsk maltwhisky og fransk kornwhisky fyldes på flasker i Frankrig med et spiritusindhold under de 40° Gay Lussac, som skotsk whisky aftappet i Skotland har?

Mener Kommissionen, at der her kan være tale om rimelige handelsmetoder?

Hvilke forslag påtænker Kommissionen at fremsætte med henblik på at sikre et rimeligt alkoholindhold i skotsk whisky?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karl-Heinz Narjes

(22. juli 1981)

Kommissionen har kendskab til det forhold, det ærede medlem gør rede for. Da der ikke findes en EF-regel om et mindsteindhold af alkohol i whisky, skal dette spørgsmål vurderes efter den franske lovgivning. Kommissionen er i øjeblikket ved at undersøge mulighederne for at finde frem til en fællesskabsafgørelse af spørgsmålet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 379/81

af Hemmo Muntingh

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. maj 1981)

Om: Økologi og udvikling – chimpanserne i Sierra Leone

Den 12. marts 1981 kunne der i den nederlandske avis Algemeen Dagblad læses en beretning om en aktion blandt unge medlemmer af verdensnaturfonden med henblik på at beskytte chimpanserne i Gambia og Sierra Leone. Af artiklen fremgik det, at der de seneste år er dræbt 8 000 chimpanser i Sierra Leone, eksporteret 1 400, samt at der nu kun er 2 000 eksemplarer tilbage i dette land.

1. Er disse tal korrekte, så vidt Kommissionen kan undersøge det?
2. Har Sierra Leone undertegnet og ratificeret konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter (Washington-konventionen)?
3. Er Kommissionen i benægtende fald villig til i de drøftelser, som Fællesskabet har med denne AVS-stat, at slå til lyd for undertegnelsen og/eller ratificeringen af denne konvention?
4. Er denne konvention noget, som drøftes i den rådgivende forsamling AVS-EØF?
5. Finder Kommissionen det i benægtende fald ikke en god ting, at dette spørgsmål for fremtiden sættes på dagsordenen for møderne i den rådgivende forsamling?
6. Hvilke andre naturbeskyttelsesforanstaltninger er der truffet for at bevare chimpanserne fremover både i Sierra Leone og andre stater?
7. Er Kommissionen villig til i denne forbindelse at spille en aktiv rolle, og hvorledes påtænker den at gøre dette?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Edgard Pisani**

(24. juli 1981)

De tal for chimpanser, som det ærede medlem nævner i sin forespørgsel, svarer i det store og hele til de skøn, man kom til i en undersøgelse i 1980, der blev foretaget i Sierra Leone af en forsker fra George Washington-universitetet. I denne undersøgelse anbefales som konklusion et forbud mod al eksport af vilde dyr og oprettelsen af en nationalpark. Forslaget blev godkendt og støttet af regeringen i Sierra Leone, og arbejdet med oprettelsen af nationalparken er netop begyndt.

Kommissionen er rede til at give støtte i medfør af bestemmelserne i Lomé-konventionen (bl.a. artikel 93, stk. 2, i Lomé II), såfremt lokalregeringen anmoder derom.

Sierra Leone har endnu ikke ratificeret Washington-konventionen, idet man (så vidt Kommissionen er orienteret) afventer en undersøgelse af dens retlige og tekniske følgevirkninger.

Washington-konventionen er ikke optaget på dagsordenen for den rådgivende forsamling AVS-EØF.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 383/81

af Horst Seefeld

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. maj 1981)

Om: Dobbeltstraf ved overtrædelse af færdselslove i EF

I en artikel i pressen blev der for nylig henvist til, at tyske statsborgere, som i en af Fællesskabets medlemsstater idømmes en straf for overtrædelse af færdselsloven, under visse omstændigheder må regne med at blive tiltalt endnu en gang i Forbundsrepublikken Tyskland for den samme lovovertrædelse, hvis f.eks. en i udlandet idømte straf er væsentlig mildere end den straf, der kan forventes i Tyskland. En sådan dobbeltstraf er mulig, fordi princippet om, at man kun kan straffes en gang for en og samme retsstridige handling, kun gælder for domme afsagt i Tyskland.

Kommissionen bedes derfor oplyse:

1. Hvilke af Fællesskabets medlemsstater har undertegnet den i 1972 afsluttede europæiske konvention,

som skal gøre det muligt at retsforfølge overtrædelser af færdselslove ud over de nationale grænser?

2. Hvornår kan alle Fællesskabets medlemsstater forventes at have tiltrådt denne konvention?
3. Hvilke foranstaltninger påtænker Kommissionen at iværksætte, for at det i EF-medlemsstaterne for fremtiden forhindres, at en overtrædelse af færdselsloven straffes to gange?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes**

(23. juli 1981)

1. Europarådets europæiske konvention om straf for færdselsforseelser, der har været i kraft siden 1972, er blevet ratificeret af Frankrig og Danmark. Den er blevet undertegnet af Belgien, Grækenland, Italien, Luxembourg, Nederlandene og Forbundsrepublikken Tyskland (situation pr. juli 1981).

2. Kommissionen vil først kunne besvare dette spørgsmål, når den er i besiddelse af de fornødne oplysninger om medlemsstaternes intentioner med hensyn til ratifikationen af den omhandlede konvention.

3. Kommissionen har ikke på indeværende tidspunkt nogle planer om at tage initiativer, der tager sigte på en harmonisering af medlemsstaternes lovgivninger, med henblik på at undgå dobbeltstraf for færdselslovovertrædelser, der er begået i en anden medlemsstat end hjemlandet. Det er derfor Kommissionens ønske, at samtlige medlemsstater ratificerer Europarådets konvention.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 388/81

af Christiane Scrivener

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. maj 1981)

Om: Aftaler om etablering af avis kiosker

I september 1980 indgav de belgiske avissælgeres fagforening en klage til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber. Klagen, som er baseret på artikel 85 i EØF-traktaten, omhandler aftaler, som forhindrer etablering af flere salgssteder.

Aftaler eller sammenslutninger, der fordrejer konkurrencen, er principielt forbudt i henhold til artikel 85 i EØF-traktaten. Kan Kommissionen derfor oplyse, efter hvilke fællesskabsbestemmelser den vurderer de forhold, hvor »aftaler bidrager til at forbedre produktionen eller fordelingen af varerne eller til at fremme den tekniske eller økonomiske udvikling, samtidig med at de sikrer forbrugerne en rimelig andel af fordelene herved«?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen

(27. juli 1981)

Den klage, som det ærede medlem nævner, kommer ikke, som man kunne tro på grund af omtalen af klagerens navn, fra en national sammenslutning repræsenterende belgiske avissælgere, men fra nogle personer, der er eller søger at blive bladhandlere, og som er organiseret i en »sammenslutning uden erhvervsmæssigt sigte«; de klager over at blive hindret i at oprette, udvikle eller udvide deres virksomhed på dette område af privatretlige organer, der kaldes »rådgivende regional Kommissioner for oprettelse eller flytning af salgssteder for blade og aviser«, og som ifølge klagerne omfattes af egentlige aftaler, som de officielle foreninger af bladhandlere har oprettet i samarbejde med sammenslutningerne af bladudgivere og grossister.

Da denne klage i øjeblikket er ved at blive behandlet, er det ikke Kommissionen muligt at give yderligere oplysninger om indhold og forløb.

Ifølge Domstolens faste retspraksis ⁽¹⁾ kan de aftaler, der ifølge EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, er forbudt, kun undtages fra dette forbud i medfør af artiklens stk. 3, når de frembyder mærkbare objektive fordele, der er egnet til at opveje de ulemper, som bliver følgen heraf for konkurrencen, og når der sikres forbrugerne en rimelig andel af disse fordele.

Kommissionen må derfor vurdere de positive og negative virkninger af hver enkelt aftale, og disse virkninger afhænger i vid udstrækning af den undersøgte aftales art samt af den økonomiske og retlige sammenhæng, hvori den gælder.

Kommissionens vurdering giver sig konkret udtryk både i dens mange individuelle beslutninger og i dens forordninger om gruppefritagelse.

For så vidt angår distributionsaftalerne, anerkender Kommissionen således blandt andet som afgørende for-

dele: rationalisering af salgsnettet, muligheden af at komme ind på nye markeder, garanti for uafbrudt levering og en passende eftersalgsservice. Til gengæld betragter den som uacceptable ulemper følgende: opdelingen i nationale markeder, udelukkelsen af priskonkurrence på de forskellige stadier af afsætningen, en stram fastsættelse af distributionskanaler for en samlet sektor.

Det må understreges, at selv i tilfælde, hvor de økonomiske fordele ved en aftale synes at opveje ulemperne, må en undtagelse afvises, når denne aftale medfører restriktioner, der ikke er strengt nødvendige, eller når den giver deltagerne mulighed for at udelukke konkurrencen for en betydelig del af de omhandlede produkter.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 408/81

af Gordon Adam

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(21. maj 1981)

Om: Supplerende foranstaltninger – den nordlige region

Vil Kommissionen gøre rede for, hvorfor den har besluttet ikke at yde finansielle bidrag med hensyn til ansøgninger om forhåndsopførte fabrikker?

Vil Kommissionen påstå, at alle de foranstaltninger den har valgt som støtte vil skabe bedre muligheder for oprettelsen af nye arbejdspladser end støtte til forhåndsopførte fabrikker?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Giolitti

(23. juli 1981)

Kommissionen har ikke modtaget nogen ansøgning fra den britiske regering om støtte til finansieringen af forhåndsopførte fabrikker i det nordlige England i henhold til forordningen om indførelse af supplerende foranstaltninger til fordel for Det forenede Kongerige ⁽¹⁾. Det ærede medlems andet spørgsmål kan derfor ikke besvares.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) 2744/80 – EFT nr. L 284 af 29. 10. 1980, s. 4.

⁽¹⁾ Domstolens dom af 13. juli 1966, forenede sager 56 og 58/64 »Grundig-Consten«, Sml. 1966, s. 429, 502.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 410/81

af Marie Pruvot

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(21. maj 1981)

Om: Farer ved forøgelsen af kultveilte i atmosfæren

Meteorologernes verdensorganisation har lige advaret mod farerne ved en konstant forøgelse af mængden af kultveilte i atmosfæren, som vil bevirke ændringer i verdensklimaet samt få økonomiske, politiske og sociale følger.

Påtænker Kommissionen at udarbejde et forskningsprogram, der vil bidrage til en bedre forståelse af dette problem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes

(22. juli 1981)

Ved afgørelse af 18. december 1979 fastlagde Ministerrådet et flerårigt forskningsprogram for Det europæiske økonomiske Fællesskab inden for klimatologi ⁽¹⁾.

Dette program, der afsluttes i 1985, omfatter en undersøgelse af menneskets påvirkning af klimaet gennem dets aktiviteter, navnlig akkumulering af luften af carbon-dioxid fra fossilt brændsel.

Med dette program inden for klimatologi tilstræbes det at bidrage til løsning af problemet gennem opstilling af matematiske modeller for klimasystemet ved menneskeskabte forstyrrelser og gennem måling af fysisk-kemiske ændringer i jordens atmosfære.

⁽¹⁾ EFT nr. L 12 af 17. 1. 1980, s. 24.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 438/81

af Seán Flanagan

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(4. juni 1981)

Om: EF's politik i den vestlige del af Irland

Vil Kommissionen fremkomme med en detaljeret analyse af, hvordan Fællesskabets forskellige politiske instru-

menter har påvirket udviklingen i den vestlige del af Irland, og tror Kommissionen at målene for denne politik er blevet nået?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Giolitti

(27. juli 1981)

Kommissionen har bestræbt sig på at anvende sin politik på forskellige områder og de økonomiske midler, som den råder over, til at fremme regionaludviklingen i det vestlige Irland.

Kommissionen er ikke i stand til at fremlægge en detaljeret analyse af EF-politikkens virkning på regionaludviklingen, der er en meget langvarig proces, og som ikke udelukkende afhænger af Fællesskabets indsats. Det ærede medlem kan imidlertid være forvisset om, at Kommissionen også fremover vil bestræbe sig på at fremme udviklingen af denne region; et af de vigtigste mål med Fællesskabets politik er nemlig fortsat af mindske de regionale uligheder.

Det ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat vil direkte fra Kommissionen modtage en oversigt over de interventioner, der er blevet gennemført til fordel for det vestlige Irland med støtte fra Fællesskabets vigtigste finansielle instrumenter med strukturelt sigte.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 463/81

af Maurice Doublet

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. juni 1981)

Om: Mangelfuld toldkontrol

Afviklingen af den internationale varehandel hæmmes endnu af den mangelfulde toldkontrol i visse lande, idet der sker en vilkårlig begrænsning af antallet af interne toldsteder.

Vil Kommissionen sikre sig, at denne praksis afhjælpes?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes**

(22. juli 1981)

Hvad angår begrænsningen af antallet af toldsteder, der er kompetente til at foretage fortoldning af visse varer, henleder Kommissionen opmærksomheden på de foranstaltninger, den har truffet over for den italienske regering i henseende til tekstilvarer og jern- og stålprodukter. I den forbindelse henvises det ærede medlem til Kommissionens svar på bl.a. skriftlig forespørgsel nr. 990/79 fra John Leslie Marshall ⁽¹⁾, nr. 1955/80 fra Horst Seefeld ⁽²⁾ og nr. 23/81 fra Vincenzo Bettiza, Manlio Cecovini og Sergio Pininfarina ⁽³⁾.

Skulle Kommissionen blive gjort bekendt med nye konkrete tilfælde, er den naturligvis rede til at foretage en nærmere undersøgelse sammen med de pågældende medlemsstater.

⁽¹⁾ EFT nr. C 80 af 31. 3. 1980, s. 23.

⁽²⁾ EFT nr. C 115 af 18. 5. 1981, s. 10.

⁽³⁾ EFT nr. C 153 af 22. 6. 1981, s. 13.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 469/81

af Karl Schön

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. juni 1981)

Om: Indførelse af et »EF-førerbevis« og den dermed forbundne samordning af dokumentation og bestemmelser

Som bekendt skal enhver, der vil tage kørekort i Forbundsrepublikken Tyskland, bl.a. fremlægge dokumentation for, at han har gennemgået et kursus i førstehjælp. I henhold til den tyske færdselslov (§ 8) er der anført de enkelte organisationer, der kan give et sådant kursus i førstehjælp.

Nu har jeg imidlertid fået kendskab til et tilfælde, hvor en tysk statsborger har fået et førstehjælpskursus hos Røde Kors i Luxembourg, men hvor motorkontoret i Tyskland ikke anerkendte det certifikat, han forelagde ved ansøgningen om førerbevis. Da det i vore grænse-regioner absolut er muligt, at tyske statsborgere også gennemgår sådanne kurser i Belgien eller Frankrig, må det imidlertid frygtes, at de førstehjælpskurser, som gennemgås hos udenlandske hjælpeorganisationer og navnlig hos nabolandenes organisationer, ikke anerkendes eller ikke anerkendes som værende fyldestgørende ved erhvervelse af førerbevis i Tyskland.

Dette har foranlediget, at min ven og kollega, landdagsmedlem Heinrich Studentkowski fra Bitburg, har skrevet

til delstatsministeren Heinrich Holkenbrink i økonomi- og transportministeriet i Mainz. I sin svarskrivelse henviser denne til, at »de i henhold til færdselsloven berettigede tyske hjælpeorganisationer har fastlagt art og omfang af undervisningen og uddannelsen i en kursusplan, der er udarbejdet i samarbejde med det tyske lægeråd og andre instanser beskæftiget med trafikikkerhed«. Ifølge ministeriets oplysninger er der »hos udenlandske kursusarrangører principielt ikke sikret en uddannelse i overensstemmelse med denne kursusplan (hermed menes der kursusplanerne i de europæiske lande). Som dokumentation anerkender færdselsloven derfor kun læge- eller tandlægeuddannelser afsluttet uden for den tilgrundslygende lovs gyldighedsområde. I alle andre tilfælde er en anerkendelse kun undtagelsesvis mulig på grundlag af de kompetente tyske myndigheders forudgående undersøgelse af den pågældende instans' egnethed til at formidle denne undervisning eller uddannelse. En sådan anerkendelsesprocedure er betinget af en anmodning fra uddannelsesinstansen. Denne kan også kun give den nødvendige dokumentation for, at uddannelsen svarer til art og omfang af de nævnte krav«.

Kommissionen bedes derfor oplyse:

1. Hvornår kan der regnes med, at den tilsigtede indførelse af et i alle Det europæiske Fællesskabs medlemsstater gyldigt førerbevis sker?
2. Hvor langt fremskredent er det indledende arbejde med indførelsen af EF-førerbeviset?
3. Påtænkes der udover indførelsen af det europæiske førerbevis også en samordning af køreprøvebestemmelserne og betingelserne for tilladelse til at aflægge køreprøve?
4. Indebærer dette i bekræftende fald også en ensartet ordning for gennemgangen af førstehjælpskurser?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Giorgios Contogeorgis**

(27. juli 1981)

1. og 2. Medlemsstaterne skal senest den 30. juni 1982 vedtage de love eller administrative bestemmelser, der er nødvendige for gennemførelsen fra den 1. januar 1983 af direktiv nr. 80/1263/EØF om indførelse af et EF-kørekort ⁽¹⁾. De kan imidlertid beslutte først at udstede EF-kørekort fra en senere dato, som dog ikke må ligge efter den 1. januar 1986.

3. I henhold til artikel 10 i dette direktiv skal Rådet snarest muligt og på forslag af Kommissionen foretage en mere gennemgribende harmonisering af normerne for den prøve, som føreren skal bestå, og for udstedelse af kørekort.

⁽¹⁾ EFT nr. L 375 af 31. 12. 1980, s. 1.

4. Medtagelse af uddannelse i førstehjælp i normerne for udstedelse af kørekort og i givet fald betingelserne for denne uddannelse vil blive behandlet i det af Kommissionen planlagte samråd med medlemsstaternes eksperter, inden forslaget forelægges Rådet. Som bekendt er der stor forskel mellem medlemsstaternes betingelser med hensyn til de prøver, førere af motorkøretøjer skal bestå, og der kan ikke på forhånd siges noget om resultatet af ovennævnte samråd.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 502/81

af Roland Boyes

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(22. juni 1981)

Om: Tilbagegang og fattigdom i landdistrikterne

Hvilke undersøgelser har Kommissionen gennemført i forbindelse med den accelererende tilbagegang og fattigdom i landdistrikterne som følge af en uforholdsmæssig stærk virkning af ugunstige økonomiske faktorer?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre, at disse områder får tilført flere midler med henblik på at vende udviklingen?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Giolitti**

(23. juli 1981)

Den 7. januar 1981 tilsendte Kommissionen Rådet den første periodiske beretning om den økonomiske og sociale situation i Fællesskabets regioner ⁽¹⁾. Hvad angår de ugunstigt stillede regioner, som især er karakteriseret ved et ringe BNP pr. indbygger og en høj arbejdsløshed, og som ofte er landdistrikter, påvises det i beretningen, hvorledes disse regioners relative tilbagestående er blevet forværret siden begyndelsen af 1970'erne.

Specielt med henblik på landbrugssektoren har Kommissionen ladet foretage en undersøgelse af »de regionale virkninger af den fælles landbrugspolitik«, som viser, at de i forvejen ret betydelige regionale forskelle med hensyn til landbrugsindkomsten er blevet endnu større i løbet af 1970'erne, og en af årsagerne hertil er det ugunstige økonomiske miljø i de svageste regioner.

Inden for rammerne af regionalpolitikken vedtog Rådet den 7. oktober 1980 på forslag af Kommissionen fem særlige fællesskabsaktioner med henblik på regionalud-

vikling ⁽²⁾. Tre af disse aktioner vedrører ugunstigt stillede landdistrikter i Fællesskabet, nemlig de franske regioner, der grænser op til Spanien, Syditalien samt grænseområderne mellem Irland og Nordirland.

På det landbrugspolitiske område har Rådet for nylig vedtaget en række ændringer af strukturpolitikken, som blandt andet omfatter særlige udviklingsprogrammer, hvis formål er at tilvejebringe specifikke løsninger på problemerne i forbindelse med landbrugsudviklingen i en række af Fællesskabets ugunstigt stillede regioner, hvor disse problemer er særlig alvorlige. Desuden omfatter de nævnte ændringer integrerede udviklingsprogrammer, der skal iværksættes i regioner, hvor landbrugsudviklingen er stærkt afhængig af en samtidig og parallel udvikling inden for andre økonomiske sektorer.

⁽²⁾ EFT nr. L 271 af 15. 10. 1980.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 505/81

af Robert Moreland

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(22. juni 1981)

Om: Tågebaglygter

For øjeblikket fungerer tågebaglygter på visse biler, der er fremstillet inden for Fællesskabet, i forbindelse med nærllys eller fjernlys eller udelukkende i forbindelse med sidelys, mens tågebaglygter på andre biler, der er fremstillet inden for Fællesskabet, udelukkende fungerer i forbindelse med nærllys.

Agter Kommissionen at fremsætte forslag om harmonisering og i givet fald på hvilket grundlag?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes**

(23. juli 1981)

EF-bestemmelserne vedrørende tågebaglygte er fastlagt i direktiv 76/756/EØF ⁽¹⁾. Det anføres heri, at tågebaglygter kun må kunne tændes, når nærllys eller tågeforygter er tændt.

De tilfælde, som det ærede medlem nævner, kan således kun vedrøre køretøjer, som for så vidt angår tågebaglygter, opfylder nationale bestemmelser og ikke fællesskabsbestemmelser.

⁽¹⁾ Dok. KOM(80) 816 endelig udg.

⁽¹⁾ EFT nr. L 262 af 27. 9. 1976, s. 1.

